



PALESTINA, NO VIOLÈNCIA PÀGINA 19
 Bil'in, a Cjordània, ha celebrat la 4a Conferència Internacional de Resistència Popular. La petita població s'ha caracteritzat per manifestar-se cada diumenge pacíficament des de fa quatre anys en contra del mur.



GRIP PORCINA? PÀGINA 21
 El Periódico del dilluns 27 d'abril obria la portada i el títol de l'interior dient que el virus de la grip porcina havia arribat a Barcelona i a Girona, tot i que no se n'havia confirmat cap cas -només eren casos sospitosos.



PHUMI MTETWA PÀGINA 28
 En un creixent clima d'homofòbia, la comunitat homosexual de Sud-àfrica fa uns anys que pateix agressions. Amb poc més de 30 anys a l'esquena, Phumi Mtetwa en porta quasi vint de militància pels drets de les dones i les lesbianes.

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

N136
 29 d'abril de 2009
 www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros



Els instituts donen un impuls a la lluita contra Bolonya i la LEC

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINES 9-10

Ocupacions de centres escolars, partits polítics i seus bancàries



ALBERT GARCÍA



ANDREU FERNÁNDEZ

A l'esquerra, quatre joves s'encadenen amb tubs a les escales de la seu de la Comissionada d'Universitats. A la dreta, alumnes de l'institut Ramon Berenguer IV de Gramenet del Besòs ocupen el pati.

Arriba l'1 de maig enmig de la crisi

DE DALT A BAIX · PÀGINES 3 A 5

Discriminació dels 'segurates' del metro

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 17

Un jove de Sants que pateix la síndrome de Tourette -trastorn nerviós que li provoca tics i no

li permet controlar els gestos corporals ni el to de veu - denuncia la discriminació que pateix per part dels guardes de seguretat del Metro de Barcelona.

Festival Siguem el canvi que volem!

EXPRESSIONS · PÀGINA 22

Boicot sonor a la missa antiavortista

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 13

La missa antiavortista celebrada el dijous 25 d'abril davant la clínica Mèdic-Aragó de la ciutat de

Barcelona va ser boicotejada per desenes de persones mitjançant megafonia, botzines, xiulets, projeccions de vídeo, crits i pancartes. La missa no es va poder celebrar.

Un activista contra el Pla Caufec empresonat per no pagar 60 euros

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 11



L'Ajuntament de Figueres persegueix activistes socials

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 12

. EDITORIAL

El Joan i la Tourette

Moltes de nosaltres coneixem en Joan Pujades. De Sants, de l'Esquerra Independentista, d'alguna trobada d'estudiants o una manifestació o de coincidir amb ell a la biblioteca de la UB Raval, on estudia. En Joan, cabell llarg i negre, barba, ulls molt oberts i observadors, és un noi intel·ligent i lògic, que no dubta a desplaçar-se arreu del territori per assistir a actes i mobilitzacions. Però tothom el coneix per les conseqüències de la síndrome de Tourette que pateix, que li provoca tics motors i vocals involuntaris. Quan es posa nerviós, en Joan crida i no pot evitar dir exactament el que li passa pel cap, encara que sigui un insult.

La seva és una patologia reconeguda des de l'any 1885, però que gairebé ningú no coneix. Aquesta desinformació ha fet que, sovint, la gent que el veu actuar el

tracti de boig, retardat mental o, simplement, un liante. La incontinència verbal, així com els altres símptomes que li provoca la síndrome, ja l'han conduït a més d'una situació complicada i, fins i tot, perillosa. De nou, la incomprensió cap a tot allò que surt de la norma ha provocat una situació discriminatòria. I precisament, la de Tourette és una síndrome amb un fort component social, que s'agreuja amb el rebuig, les discriminacions, les burlas, les bromes de mal gust i, fins i tot, el *bullying* que acostumen a patir els malalts.

El cas d'en Joan és una prova més que en aquesta nostra societat oberta i tolerant tot allò desconegut segueix sent estrany i rebutjat, i això tristament o podem entendre més enllà de les malalties mentals, fins les minories de tots tipus.

. PENSEM, DONCS EXISTIM

'Tourist go home, you're not welcome'

Jordi Raymond
directa@setmanaridirecta.info

Menteixo descaradament quan un *guri* em demana com ho ha de fer per arribar a qual-sevol lloc de Barcelona. No per malícia, però és més fàcil mentir que fer-li entendre que la presència massiva de turistes a Barcelona està destruint la ciutat on vivim per transformar-la en un parc d'atraccions temàtic orientat al turisme de tots els mesos de l'any que es pugui. Us imagineu si, cada vegada que un *guri* us demana com anar no sé on, li expliqueu que és un terrorista urbà i que el millor que pots fer per preservar la ciutat i els seus barris és impedir l'impacte de la seva presència en massa, cosa que genera una substitució de les xarxes socioeconòmiques de forma agressiva, sobretot arran de les operacions urbanístiques pensades per afavorir el flux turístic i bla, bla, bla... És més fàcil explicar-li una *trola* i au, bon vent!

Vaig ser a la Rambla per Sant Jordi i, tot i que ja sabia que normalment allà hi ha més *guris* que no pas gent que viu a Barcelona, vaig *flipar* de constatar que els barcelonins i barcelonines som minoria a la Rambla, fins i tot per Sant Jordi... bé minoria pots ser és exagerar, però la cosa va per poc. A la Ciutat Comtal de finals del segle

warma i la sangria, ens convertirem en el principal consumidor de tovalloles d'hotel del món i, de Salses a Guardamar, no quedarà ni un mil·límetre per posar cap hotel més.

L'espiral de l'oferta-demanda turística fa temps que es va posar a rodar i nosaltres, ciutadans de segona del Primer Món a la UE, hem estat receptors i emissors. Viatgem pel món passejant els nostres privilegis de primmundistes pensant que la nostra acció no provoca destrucció en els espais que visitem i no som conscients que la nostra interrelació amb el territori, encara que sigui fent el *motxilleru*, sempre té un impacte. Eps! i amb això no vull dir que no es pugui viatjar enlloc sota cap concepte però, o ens aturem a pensar que tots aquests desplaçaments que fem pel món -sobretot de llarga distància- no són normals i tenen unes conseqüències mediambientals i socioeconòmiques negatives o no ens queixem del que ens passa a casa.

Les barcelonines som minoria a la Rambla

XXI, el centre turístic anirà de Sant Adrià del Besòs a l'Hospitalet i de Vallvidrera a la segona ampliació mar endins del Maremàgnum. I els barris de Barcelona on viuran els habitants de la Gran Metròpoli es diran Cornellà, Terrassa, Sabadell, Montcada i Reixac... La llengua més usada serà l'*spanglish*, s'hi allotjaran cinc milions de turistes diaris, a la nostra cuina catalana es destacarà el *sha-*

. COM S'HA FET

Algunes encara arrosseguem la ressaca de dissabte... tal va ser el festival que vam fer per celebrar els tres anys de la DIRECTA, les 135 setmanes, una a una. I, ja que hi som, volem donar les gràcies a la gent del Brot pel magnífic sopar que ens va preparar -amb pastís d'aniversari inclòs- i per la feina a les barres. Mercè penya!

D'altra banda, aquesta setmana també hem de comentar que alguns redactors i fotògrafs del setmanari han passat moltes hores al carrer, atents a tots els actes que se succeïen ràpidament als carrers de Barcelona: detenció de l'activista contra el pla Caufec, ocupacions d'instituts, manifestacions, concentracions, etc. Ah! I recordem que, dijous passat, algunes també van estar tot el dia al carrer promocionant la DIRECTA per Sant Jordi. En definitiva, ha estat una setmana molt moguda que ha fet que el tancament s'endarrerís. Vaja, que hem fet tot el setmanari el dimarts, en un sol dia.

Fe d'errades:

Un cop més, hem de demanar perdó per haver-nos oblidat d'especificar l'autoria de la il·lustració de la portada al número passat. L'il·lustrador omès per error era l'Anthony Garner.

. EL RACÓ IL·LUMINAT

KARLES



Qui Som

REDACCIÓ

De dalt a baix | Manel Ros
Impressions | Laia Alsina i Lèlia Becana Així està el pati | Jesús Rodríguez i Sergi Picazo Roda el món | Laia Gordi Observatori dels mitjans | Enric Borràs i Abelló Expressions | Gemma García, Roger Palà i Estel Barbé Serra La graella | Redacció Barcelona La indirecta | Oriol Andrés FOTOGRAFIA Albert Garcia i Eloy de Mateo IL·LUMINAT Jordi Borràs i Xavier Blasco Piñol

COMPAGINACIÓ

Roger Costa
CORRECCIÓ I EDICIÓ Col·lectiu l'asterisc
PUBLICITAT Tània Miró
DISTRIBUCIÓ Xavi Camós
SUBSCRIPCIONS Nora Miralles
ADMINISTRACIÓ Jordi Raymond
DIFUSIÓ Blai Lindström

Corresponsalies

BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDA: bergueda@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terresponent@setmanaridirecta.info
VALLES ORIENTAL: granollers@setmanaridirecta.info

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)

Dipòsit Legal: GI-1528-2005

C. Juan Ramón Jiménez núm. 22, 08902

L'Hospitalet de Llobregat

www.setmanaridirecta.info

directa@setmanaridirecta.info

Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

Àrees de treball de la Directa:

redaccio@setmanaridirecta.info

fotografiadirecta@gmail.com

il.lustracio@gmail.com

subscripcio@setmanaridirecta.info

distribucio@setmanaridirecta.info

publicitat@setmanaridirecta.info



LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

RECONeixEMENT. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciadador.

NO COMERCIAL. No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.

SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra.

Algunes d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o altre limitació reconeguda per llei no queda afectat per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NonCommercial. Per a veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

, de dalt a baix

> Aquest divendres és 1 de maig, dia internacional dels treballadors i les treballadores. Aquest any, el context de crisi el converteix en un dia, si més no, diferent al dels altres anys. Sobretot perquè, d'un temps ençà, s'estan produint mostres d'una manera alternativa de celebrar l'1 de maig, tant a Barcelona com a altres indrets del territori. Aquesta setmana, parlem d'aquests 1 de maig alternatius. Però també parlem de dues experiències de treballadores que, davant l'amenaça de tancament de l'empresa, s'han organitzat en cooperativa i han continuat funcionant sense caps. A més, recordem que fa 90 anys que les persones treballadores van guanyar la jornada de 8 hores setmanals amb la vaga de la mítica fàbrica La Canadenca. Recordar és important per saber que, si lluitem, podem guanyar.

PAÏSOS CATALANS · ELS ACTES CONVOCATS PRETENEN SER UNA ALTERNATIVA A LA MANIFESTACIÓ CLÀSSICA DELS SINDICATS MAJORITARIS

Es preparen diferents actes per l'1 de maig alternatiu en un context de crisi

Manel Ros
redaccio@setmanaridirecta.info

El context de crisi econòmica -amb un total de 290.800 persones aturades a Catalunya durant el primer trimestre de 2009 segons l'última Enquesta de Població Activa (EPA), un 15,51% més respecte el trimestre anterior- fa que el proper 1 de maig prengui un caire diferent dels anteriors. Davant aquesta situació, els sindicats majoritaris -CCOO i UGT- han convocat la manifestació matinal de cada any a les diferents capitals catalanes sota el lema *Sortim de la crisi, més treball estable, més salari*. Però hi ha molts sindicats, organitzacions i col·lectius que no se senten representades per la manera de fer i d'actuar de les cúpules d'aquests sindicats i que ja fa anys que organitzen manifestacions més combatives per desmarcar-se de la seva convocatòria. D'aquesta manera, fa uns anys va néixer el que es va anomenar *MayDay* i que s'emmarcava en una sèrie de manifestacions d'àmbit europeu que pretenien recuperar l'esperit combatiu

Amb el temps, el que es va conèixer com a *MayDay* es va anar convertint en l'1 de maig alternatiu

de l'1 de maig i relacionar-lo amb la nova precarietat que patia gran part de la població, no només a nivell laboral. Alhora, tot això es va voler fer des d'una perspectiva diferent que sortís dels patrons establerts a nivell organitzatiu. Aquesta idea, que es va dur a terme per primer cop a Milà, es va estendre a d'altres ciutats d'Europa, com a Barcelona, on s'hi celebra des de l'any 2004.

Aquest fet -que no ha fet gaire gràcia a les cúpules dels sindicats majoritaris- s'ha afegit a la política poc mobilitzadora de CCOO i UGT durant tots aquests anys, cosa que ha provocat que, any rere any, la manifestació clàssica del matí a Barcelona cada vegada fos més petita i la manifestació alternativa de la tarda més àmplia. La manifestació alternativa ha anat agafant més pes i s'ha convertit en un referent pels moviments socials, sindicats alternatius i organitzacions polítiques de diferent caire, que l'han pres com el seu espai de protesta durant l'1 de maig. Així, amb el temps, el que primer es



Imatge de l'1 de maig alternatiu a Girona el 2008

va conèixer com a *MayDay* a la ciutat de Barcelona es va anar convertint en el que avui es coneix com el 1er de Maig Alternatiu. Precisament en part pel fet de convertir la manifestació del *MayDay* en una manifestació de sindicats alternatius i organitzacions polítiques, algunes persones van decidir continuar organitzant el *MayDay* de forma separada. Així, des de l'any passat, també torna a celebrar el *MayDay* original -ara anomenat *Euromayday*- a Terrassa.

A gran part del territori es preparen diferents actes reivindicatius i manifestacions

Enguany, a gran part del territori també es preparen diferents actes reivindicatius i manifestacions. A Barcelona, sota el lema *Davant la crisi, defensem els drets laborals i socials* la Campanya per un 1er de Maig Alternatiu -formada per tota mena

d'organitzacions, col·lectius i sindicats alternatius- ha convocat una manifestació a la tarda. La Campanya reclama, entre d'altres mesures, "un salari mínim i una pensió mínima" de 1.200 euros al mes, "una reforma fiscal que torni la progressivitat als impostos" i que augmenti els impostos als rics o la "prohibició dels acomiadaments laborals". A Terrassa i coordinats amb diferents ciutats d'Europa, també se celebrarà l'*Euromayday* sota el lema *Mayday: no arribo a fi de mes, aquesta crisi no la paguem*. Per aquest col·lectiu l'important és "recuperar els carrers en un altre cop pels drets socials" i per això convoquen les "precàries, veïnes, migrants, estudiants, creadors, ciutadanes, hipotecades..." per fer front als efectes de la crisi.

D'altra banda, tant la CGT com la CNT convoquen diferents actes i manifestacions. La CGT, sota el lema *Prou de vagues domesticades i acomiadaments salvatges*, convoca manifestacions a Girona, Tarragona, Lleida, Barcelona, Palma, València, Castelló, Alacant i unes jornades a Alcoi. La CNT, amb el lema *Que l'atur no t'aturi*, també farà diversos actes reivindicatius a la ciutat de Barcelona.

> D'on ve l'1 de maig?

Sota la consigna *Vuit hores per treballar, vuit hores per dormir i vuit hores per descansar*, les treballadores dels EUA i el Canadà van decidir que l'1 de maig del 1886 passaria a la història. Així, amb aquesta reclamació tan bàsica, van tancar totes les fàbriques on els caps no accedissin a aplicar la jornada laboral de vuit hores. La protesta va ser tot un èxit i centenars de milers de treballadores van anar a la vaga. Quan van veure que la situació se'ls escapava de les mans, aquell mateix dia, els caps, juntament amb la policia, van assassinar sis treballadors a Chicago. I el dia 4 de maig trenta persones més. Després de més de cent anys, l'1 de maig, malgrat les circumstàncies, continua essent el dia que les treballadores surten al carrer per reclamar els seus drets.

ALGUNES CONVOCATÒRIES

ALACANT: 11:30h. Manifestació a les escales de l'IES Jorge Juan (convoca CGT)
ALCOI: 10:30h. Concentració al passeig Cervantes. Jornada reivindicativa i de convivència amb poemes i debats (convoca CGT)
BARCELONA:
11h. Miting-Manifestació a l'Arc de Triomf (convoca CNT)
11h. Cotxeres de Sants (convoca CNT)
11:30h. Manifestació a la plaça de l'Àngel (convoca CGT)
17:30h. Manifestació a la plaça Universitat (convoca Campanya per un 1er de Maig Alternatiu)
CASTELLÓ: 11:30h. Manifestació a La Farola, Plaça Independència (convoca CGT)
GIRONA: 11h. Manifestació a la Rambla de la Llibertat (convoca CGT)
LLEIDA: 12h. Manifestació a la plaça del Treball (convoca CGT)
PALMA: 11:30h. Manifestació a la plaça Espanya (convoca CGT)
TARRAGONA: 19h. Manifestació a la plaça Imperial Tarraco (convoca CGT)
VALENCIA: 12h. Manifestació a la plaça Sant Agustí (convoca CGT)

, de dalt a baix

Les lluites dels treballadors han canviat amb el temps, però la reivindicació de la pròpia gestió del treball n'ha estat una constant. Dos casos de lluites per l'autogestió en temps i situacions molt diferents són el de l'editorial

Bruguera, als anys vuitanta –que tot i no culminar en projecte autogestionat es va convertir en un referent de les lluites obreres–, i el de Nou Indret, una empresa de fabricació i venda de mobles que va esdevenir cooperati-

va de treballadors, després del tancament per part dels propietaris. El vincle entre ambdues: la cooperativa de serveis financers ètics Coop-57. En el primer cas perquè en són fundadors i, en el segon, perquè en són socis.

PACO HERNÁNDEZ · EXTREBALLADOR DE L'EDITORIAL BRUGUERA

“Va ser una lluita contra les manipulacions a esquenes dels treballadors”

Oriol Andrés
redaccio@setmanaridirecta.info

Com i quan comença la vostra lluita a Bruguera?

S'inicia a començaments dels anys 80 i és desencadenada per diversos fets que porten l'editorial a una situació de crisi empresarial. En aquell moment, es comença una lluita unitària i amb funcionament assembleari. **Que es converteix en una lluita llarga.** És una lluita en tres etapes. Una primera fase de pacte, amb campanyes de baixes incentivades que ens fan passar de 1.200 a 850 treballadors en tres anys, fins el 1985. Durant l'etapa següent, comencem a radicalitzar la lluita

Per por, s'opta per agafar els 20 dies per any treballat però un centenar ocupem la factoria

ta mentre CCOO i UGT donen com a única sortida la venda dels llocs de treball. I l'última etapa és la de ruptura definitiva. Així, mentre la majoria de la gent, després d'una campanya de por, opta per agafar els 20 dies per any treballat i marxar a l'atur, un centenar de persones –entre treballadors i famílies– ocupem la factoria de Parets del Vallès i comencem una llarga lluita.



Desallotjament de la fàbrica de l'editorial Bruguera a Parets del Vallès l'agost de 1986

Què passa després del tancament de la fàbrica?

L'ocupació dura un parell de mesos. Impedim que en surti maquinària i ens autoorganitzem en comunitat autogestionada de treballadors, familiars, amics i amigues i comitès de suport. Durant aquest temps, es fa molta difusió de la lluita i accions diàries: s'ocupa el Banc de Crèdit Industrial –llavors propietari de l'empresa–,

5.000 persones es manifesten en solidaritat amb Bruguera i els estibadors portuaris, també en lluita... Reclamàvem el nostre lloc de treball, ja que nosaltres teníem un pla de viabilitat per muntar una cooperativa.

Els tribunals us donen parcialment la raó: no aconseguíu l'empresa, però sí ser indemnitzats correctament, no?

Va ser una primera lliçó pels sindi-

cats, ja que un dels seus arguments per la ruptura va ser que els seus gabinets jurídics els havien assegurat que no podíem guanyar. Nosaltres, assessorats pel Col·lectiu Ronda i amb capacitat de lluita, vam demostrar el contrari. Ens van donar 45 dies per any, sense límit d'anys i, durant tres anys, vam cobrar els salaris de tramitació. **Creus que "Bruguera és una referència dels intents de transformació**

profunda de la nostra societat", com es diu al documental sobre la lluita? Particularment, mai no ho he viscut com un intent de transformació, però sí que crec que qualsevol lluita que qüestionari aquest sistema injust i vagi al fons de la qüestió de la lluita de classes té un component de transformació silenciosa. Per mi va ser una lluita per la dignitat i en contra de les imposicions i les manipulacions fetes a esquenes dels treballadors.

De la lluita de Bruguera, en sorgeix un model laboral alternatiu al capitalisme, oi?

Després de la lluita, un grup de companys i companyes hem optat per muntar les nostres experiències d'autoocupació amb un model cooperatiu de treball associat. Nosaltres vam muntar quatre petites cooperatives mentre altres es van incorporar a iniciatives que ja funcionaven.

Una d'aquestes iniciatives és Coop-57, una cooperativa de serveis financers ètics i solidaris. Com sorgeix la idea?

Arran de les mostres de solidaritat rebudes durant la lluita, una cop acabada, vam decidir repartir prop de 100 milions de pessetes dels salaris guanyats a tres causes. Un terç, a la revolució Sandinista de Nicaragua. Un altre, a la lluita del Sindicat d'Obrers del Camp a Andalusia i, per últim, a fer una caixa de resistència per recolzar persones que volguessin autogestionar el seu lloc de treball de forma cooperativa o col·lectiva. Arran d'això, va néixer Coop-57.

EULÀLIA CATALAN · DE LA COOPERATIVA NOU INDRET

“Llavors, t'adones que l'empresa ets tu”

O. A.
redaccio@setmanaridirecta.info

Com sorgeix Nou Indret?

Surt del tancament de l'empresa anterior, l'any 2007. Al propietari, li quedava un any per jubilar-se i li van oferir comprar-li la nau on hi havia la botiga. La va vendre i ens vam quedar al carrer. Erem nou treballadors i un dels companys ens va plantejar si volíem fer alguna cosa. Cinc vam dir que sí i vam decidir formalitzar una nova empresa, la cooperativa. El taller continua al mateix lloc i la botiga la vam instal·lar a Vidreres.

Com heu viscut el canvi de ser vosaltres els responsables?

La perspectiva és diferent. Al principi no és fàcil perquè has de canviar moltes coses. Estant darrere, al final, sempre n'hi ha un que es res-

ponsabilitza dels pagaments, d'arribar a final de més, de cobrar... Això va a càrrec de l'empresa! Però, llavors, t'adones que l'empresa ets tu. **Però és un pas cap a millor?**

En certs aspectes sí, perquè tu ets el teu propi amo a l'hora de decidir si passes per aquesta situació o si no hi passes. A més, t'obliga a fer assemblees i parlar amb els altres socis continuament. En d'altres casos no. Per exemple, nosaltres mateixos ens hem reduït la nòmina i això no hauríem consentit que ens ho fes un cap!

Com funciona la presa de decisions?

És la part més complicada perquè som cinc persones, cinc caps per pensar. Ens ha costat una mica però, en les decisions importants, fem una assemblea, mirem d'arribar a un terme d'acord i ens n'anem sortint força bé.

El fet d'estar federats us ha beneficiat?

La federació ens ha ajudat molt i el fet de poder accedir a una xarxa de consum diferent crec que és una de les eines que probablement farà que l'economia s'hagi de basar més en la cooperació. Et dona avantatges davant altres empreses. D'aquí no gaire temps, serà una cosa que ens ajudarà a tots a tirar endavant.

Teníeu una certa consciència de lluita a l'inici?

Quan comences són tantes les coses que et venen que no te n'adones, no és possible entendre-ho. Nosaltres vam escollir aquest sistema perquè tots érem treballadors i volíem igualtat.

A nivell d'organització salarial, tots us heu establert el mateix sou? D'entrada ho volíem fer i a curt termini la idea és, cadascú amb la cate-



Les treballadores de Nou Indret a la botiga de la seva empresa

goria que vulgui, posar-nos el mateix sou. No és que hi hagi moltes diferències, però per motius fiscals –de Seguretat Social i altres– hem

hagut de posar-nos categories diferents. Però més o menys hem mirat d'establir un límit.

CATALUNYA · ES COMPLEIXEN NORANTA ANYS DE LA FAMOSA VAGA DE LA CANADENCA QUE VA PARALITZAR BARCELONA L'ANY 1919

La vaga més important de Catalunya

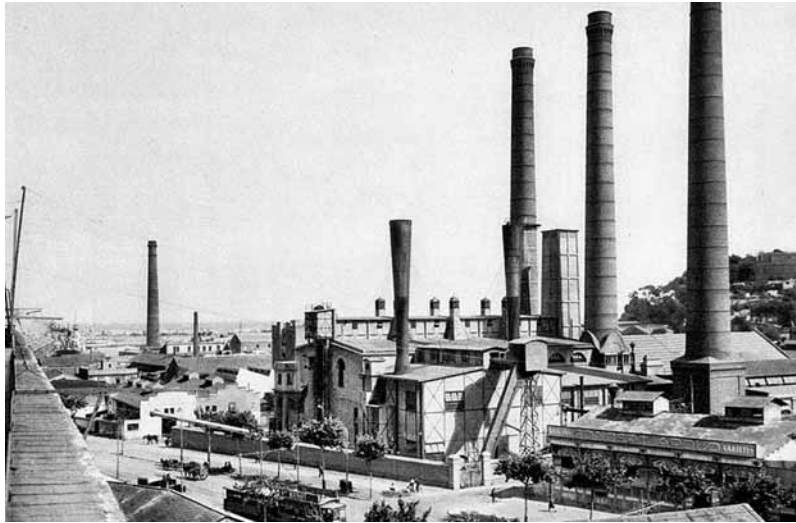
Roger Costa
redaccio@setmanaridirecta.info

La vaga de La Canadencia, l'any 1919, és la més important de la història de Catalunya. Durant 44 dies, es va paraitzar el 70% de la indústria de la província de Barcelona. Els vaguistes van aconseguir totes les seves demandes i els sindicats es van imposar. Una de les conquestes més importants va ser la jornada de les vuit hores. Així, l'Estat espanyol va ser el primer estat on es va guanyar la històrica reivindicació obrera.

La vaga també va ser important perquè va ser el punt culminant del cicle prerevolucionari que va de 1917 a 1923. Hi van haver problemes laborals concrets però, en realitat, es lluitava pel reconeixement dels sindicats per part de la patronal i el govern. Aquesta és la raó que va fer que un conflicte laboral -dels molts que hi havia- arribés a unes proporcions mai vistes. Va ser la primera demostració de força de la CNT, reorganitzada en sindicats únics o d'indústria a partir del Congrés de Sants.

Va ser important perquè va ser el punt culminant del cicle prerevolucionari de 1917 a 1923

El tercer aspecte important és la reacció que va provocar. Va posar la por al cos a les classes dirigents, que van abandonar les seves disputes tradicionals per unir-se contra l'enemic comú. La burgesia catalana -i catalanista- es va reconciliar amb els militars i terratinents, espanyols i monàrquics. Els propis militars, dividits des de la revolta de les Juntes de 1917, també es van reconciliar. El resultat va ser la repressió. Milers de presos van ser condisats a peu fins a la Corunya. Es escometes van ser molt violentes, sobretot la del governador Martínez Anido i el seu cap de po-



La Canadencia, al Paral·lel de Barcelona, on ara hi ha la FECSA. Només en queden les tres xemeneies.

licia Miguel Arlegui -de novembre de 1920 a maig de 1922-, que van ser els primers a aplicar la llei de fugues. Aquesta consistia a deixar anar el pres i disparar-li per l'esquena amb l'argument que s'estava escapant.

La patronal va finançar el pistolerisme. La primera banda va ser la de l'inspector Bravo Portillo, ajusticiat el setembre de 1919. El va substituir la banda del fals baró de Koening i, a l'octubre, els *sindicats lliures* de la patronal. Finalment, es va imposar el cop d'estat del general Primo de Rivera. La CNT va respondre amb totes les seves forces. Durant aquests anys es van forjar els *homes d'acció* que el 1936 derrotarien els militars sollevats als carrers de Barcelona.

L'empresa

Riegos y Fuerzas del Ebro -coneguda com La Canadencia- va ser fundada l'any 1911 amb capital anglès i canadenc. Es dedicava a la producció i distribució d'energia elèctrica i tenia cen-

trals a Barcelona, Girona, Lleida i Tarragona. Tenia una gran importància perquè moltes altres empreses depenien del seu subministrament. L'any 1914 era la setena productora d'electricitat al món i la primera d'Europa.

Temps de lluita i crisi

L'any 1915, amb la bonança que aportaven les comandes de les potències im-

plicades a la Primera Guerra Mundial, la CNT va començar a créixer gràcies a l'èxit de les tàctiques d'acció directa en els conflictes laborals. Aquell any tenia 15.000 afiliats a tot l'Estat. A mitjans 1918, només a Catalunya, tenia 74.000 afiliats i, a finals d'any, ja eren 345.000. L'any 1917, la revolta de les Juntes va provocar una crisi al govern. Al mateix temps, la influència de

la Revolució Russa es va deixar sentir, sobretot al camp andalús. L'any 1918, la fi de la guerra va portar la crisi a les indústries catalanes. Els conflictes laborals es van multiplicar. A finals de 1918, Romanones va declarar l'estat de guerra per l'agitació catalanista i va procedir, contradictòriament, a clausurar els sindicats de la CNT i a detenir als anarcosindicalistes més destacats.

La vaga

Així es va arribar al gener de 1919, quan una retallada salarial en una secció de la principal empresa distribuïdora d'energia de Catalunya va posar en vaga la pràctica totalitat de la classe treballadora catalana. Barcelona va quedar a les fosques i paraitzada. El govern va militaritzar la ciutat. Milers de presos van ser tancats a Montjuïc. Finalment, els vaguistes van aconseguir totes les demandes tret d'una, ja que quedaven alguns presos que estaven sota jurisdicció militar. El 19 de març, 20.000 treballadors reunits a la plaça de les Arenes van decidir tornar a la feina amb l'amenaça de declarar la vaga general si no s'alliberaven els presos en 72 hores. L'alegria per l'èxit va durar poc. El dia 24, encara quedaven alguns presos i es va declarar la vaga. Aquest cop, el govern no va vacil·lar, va declarar l'estat de guerra i va desencadenar la repressió. Tot i que moltes de les demandes aconseguides durant les primeres jornades es van perdre a les segones, la vaga de La Canadencia va ser el baptisme de foc de la jove CNT.

El Congrés de Sants

El congrés regional de la CNT de Catalunya es va fer el juliol de 1918 al barri barceloní de Sants. Es van reorganitzar els sindicats i, d'aquesta manera, es va culminar un procés iniciat l'any 1915, la unió dels sindicats d'oficis. Tots els oficis d'una mateixa branca de la indústria s'agruparien en un sol sindicat. Així, per exemple, els sindicats de paletes, de desmuntadors o de fusters s'unien en un sindicat de la construcció i, alhora, es desenvolupava la solidaritat interprofessional, que augmentava l'èxit de les reivindicacions i evitava els conflictes entre categories. L'objectiu era unir les diferents categories professionals tradicionalment dividides pels diferents graus de preparació i remuneració, cosa que equivalia a reduir el nombre de vagues, però augmentar-ne la durada i l'extensió.

La censura obrera

Durant la vaga es va produir un fet insòlit, la *censura obrera-o roja*, com deien alguns sectors. El sindicat únic d'arts gràfiques va comunicar als directores dels diaris de Barcelona que impedirien la publicació de qualsevol notícia contrària als interessos dels treballadors en vaga. Els diaris es van veure sorpresos per aquest nou mètode de lluita, però s'hi van haver de sotmetre. Així es va poder impedir -per un temps- la publicació del ban de Milans del Bosch, capità general de Catalunya, que ordenava la militarització dels treballadors del gas, l'aigua i l'electricitat.

CRONOLOGIA

Finals de gener de 1919. La direcció de l'empresa baixa els salaris d'alguns treballadors que passen de ser temporers a entrar a la plantilla fixa.
2 de febrer. Vuit treballadors de facturació són acomiadats per rebutjar la rebaixa i sindicar-se a la CNT.
5 de febrer. Els treballadors de facturació declaren la vaga en solidaritat amb els acomiadats. La policia expulsa els 140 treballadors vaguistes, que també són acomiadats.
8 de febrer. Tots els treballadors de l'empresa declaren la vaga i demanen l'augment salarial i la readmissió sense represàlies dels acomiadats.
21 de febrer. Quasi tot el personal de les companyies elèctriques i de gas de Barcelona deixa de treballar. Això provoca la vaga forçosa de tramvies i la ciutat queda totalment a les fosques. El 70% de les fàbriques de la província de Bar-

celona queden paraitzades. L'exercit restableix l'enllumenat públic el vespre del dia següent i fa saber que necessitarà més de quatre dies per restablir la distribució d'electricitat.
27 de febrer. Els sindicats d'aigua, gas i electricitat que encara no ho havien fet s'uneixen a la vaga. La vaga del sector ja és general.
1 de març. El govern es fa càrrec del servei d'aigües. Els sindicats transmeten les seves demandes: obertura dels sindicats clausurats, llibertat dels sindicalistes empresonats i immunitat del comitè de vaga.
12 de març. S'aconsegueix paraitzar totalment el transport arran de la declaració de vaga general de tramvies i ferrocarrils. Els militars, altre cop, se'n fan càrrec. Milans del Bosch decreta la militarització de les companyies elèctriques. Tot i les penes de quatre anys de presó per qui no compleixi, pocs ho

fan. Els detinguts al castell de Montjuïc arribaran a ser més de 3.000.
13 de març. La tensió arriba al màxim. El govern tem que la vaga s'estengui, les centrals elèctriques corren el perill de fer-se malbé i els militars no poden amb tot. Romanones nomena un nou governador civil més negociador.
15 de març. Es reuneixen els treballadors, els amos i el govern.
17 de març. S'arriba a un acord: tots els presos seran alliberats excepte els pocs que estan sotmesos a jurisdicció militar, es readmetran tots els vaguistes sense represàlies, es farà un augment de salaris general i proporcional, la jornada es limitarà a un màxim de vuit hores i es pagarà el mig mes que ha durat la vaga. Un cop acceptat l'acord, s'aixecarà l'estat de guerra. Però falta l'aprovació dels vaguistes.
19 de març. Al vespre, se celebra el gran miting a la plaça de braus de les Are-

nes. Entre els 20.000 treballadors que hi assisteixen, hi ha els presos que han estat alliberats. Els ponents recomanen la tornada a la feina, però reben els crits de protesta dels que s'hi neguen. L'últim de parlar és Salvador Seguí, que planteja amb cruïda la disjuntiva: o s'accepta el tracte o es va immediatament a Montjuïc a alliberar els presos. Tothom queda mut. Aleshores, Seguí proposa tornar a treballar, però donant un termini de 72 hores per alliberar tots els presos. Si no és així, s'anirà a la vaga general indefinida. Tothom el seguida. Els vaguistes aconsegueixen totes les seves demandes. No només els treballadors del gas, l'electricitat i l'aigua, sinó també els carreters, xofers, obrers tèxtils i tipògrafs.
24 de març. Encara queden alguns presos i, per tant, es declara la vaga general. A les quatre de la tarda, es declara l'estat de guerra i les tropes surten dels

seus quaters. Es reorganitza el Sometent amb uns 8.000 efectius i es comencen a practicar detencions.
2 d'abril. Els sindicats i l'legalitzats.
7 d'abril. Només resten en vaga alguns metal·lúrgics i la construcció.
9 d'abril. Es dona a conèixer la Federació Patronal de Barcelona, nascuda dies abans, amb un ultimàtum que amenaça amb el locaut-tancament patronal -si no es torna a treballar.
15 d'abril. Només resten aturats els constructors -sotmesos al locaut- i 1.500 carreters, que continuen fent vaga perquè s'ha suspès l'augment salarial que havien obtingut. Milans del Bosch fa dimitir Romanones i la Federació Patronal de Barcelona pressiona per donar un escarment als sindicats. L'estat de guerra i la repressió es mantindran durant quatre mesos, fins el 12 d'agost. L'1 d'octubre, s'establirà definitivament la jornada de vuit hores.

, impressions

Associació Cultural Radio Nikosia
opinio@setmanaridirecta.info

Contra els protocols i lleis de medicació forços

Es i les integrants de l'Associació Cultural Radio Nikosia som un grup de persones que en la seva majoria, i en un moment de les nostres vides, hem estat diagnosticades amb algun tipus de trastorn mental. Utilitzem els mitjans de comunicació i d'expressió en general com a plataforma d'intervenció dins allò social. Deconstruïm conceptes com normalitat, seny i bogeria, amb l'objectiu de desestigmatitzar qualsevol col·lectiu que hagi estat anulat per prejudicis o falses creences.

Encara perviuen en l'imaginari col·lectiu certs prejudicis com la perillositat del boig

Actualment, un dels fronts oberts en les nostres reivindicacions és l'oposició als intents de legislar protocols d'actuació judicial en supòsits de tractaments ambulatoris involuntaris (TAI).

Malgrat l'evolució de la societat, encara perviuen en l'imaginari col·lectiu certs prejudicis com la perillositat del boig. Estudis i estadístiques demostren que aquestes idees no es corresponen amb la realitat: només un 3% dels delictes comesos a Europa ho són per persones amb trastorn mental. Desafortunadament, assistim a diari a campanyes sensacionalistes de mitjans en les que s'alimenten



LLUÍS RAFOLS

aquests prejudicis i pors i, en canvi, s'ignoren les activitats de la majoria restant -97%-, que, més que botxins són víctimes innocents del seu propi sofriment. El suport

mediàtic que aviven els prejudicis legitima alguns legisladors a imposar mesures com el TAI, com a possible solució a un problema que, d'existir, no hauria de plantejar-se

des d'aquestes premisses.

Actualment s'està debatent al Parlament una reforma del codi civil. Es pretén incorporar un paràgraf que comportaria que, en situacions en les que una persona diagnosticada es resistís a seguir tractament farmacològic, la policia, a través d'una ordre judicial, actuarien obligant el tractament. No es difícil entreveure en esta iniciativa una perillosa i alarmant regressió a un plantejament de la

El tractament únicament farmacològic comporta, normalment, uns efectes secundaris greus i indesitjables. Si només existissin aquest tipus de tractaments, no hi hauria gaire més a afegir, però, afortunadament, el pensament modern ha generat altres vàlvules d'alleujament i tècniques psicoterapèutiques com a mitjà de gestió de les emocions i superació de traumes, frustracions i altres conflictes.

Per experiència pròpia, podem assegurar que cap tractament per si sol és la panacea. Es requereix, sobretot, tenir consciència del problema i voluntat de superació que, juntament a la confiança en el terapeuta, permeti establir una aliança en pro de la curació. No tenim cap dubte que, un cop perduts tots els vincles amb la realitat a causa de una psicosis, l'entrada a casa de la policia pot violentar la persona afectada i el seu entorn familiar, provocant un efecte contrari al que s'hauria d'esperar de qualsevol tractament, encara més quan, en pocs minuts, la policia se'n va i el problema continua dins la casa, bategant de pura angonya.

Sospitem que iniciatives com el TAI poden ser portes obertes a l'abandonament de la xarxa de salut pública, en benefici de la privada; a més d'un més que perviuen negoci per a les grans multinacionals farmacèutiques.

Parafraçant Samuel Beckett: "Tots i totes naixem boges. Algunes continuem així sempre". Per a què canviar?

Iniciatives com el TAI poden ser portes obertes a l'abandonament de la xarxa de salut pública

salut mental que creïem haver superat, en el que el "boig", no només és perillós i violent sinó que, a més, és un criminal pel simple fet de rebutjar un tractament. Aquesta discriminació atempta i vulnera greument la Declaració Universal dels Drets Humans i la Constitució, però ja se sap, la llei només són paraules i, per tant, susceptibles d'interpretacions.

En casos de brot psicòtic agut ja existeixen lleis que garanteixen l'assistència per mitjà d'un ingrés no voluntari, en les que el subjecte compta amb la cura i les atencions que la salut pública té previstes per a casos d'aquest tipus.

Salvador Pallarès-Garí · Membre de l'Associació Comarcal d'Ajuda al Poble del Sàhara de la Safor
opinio@setmanaridirecta.info

Si no vols caldo... El POSE, ZP i el Sàhara Occidental

El govern del Regne d'Espanya no pot amagar la seua postura en el conflicte que afecta al territori del Sàhara Occidental que, des de fa 34 anys, és ocupat militarment pel Marroc.

Mai no ha eixit de la boca de cap responsable del govern de Zapatero (ni de la suposada prosahrauí Leire Pajín, que fou Secretària d'Estat de Cooperació) ni una paraula positiva sobre la disposició del Polisario. Mai no s'ha ponderat (s'ha "oblidat") que el Polisario sí que va acceptar la solució del Pla Baker II, sí que va signar les condicions, draconianes, que se li imposaven perquè es convocara el referèndum d'autodeterminació (perquè s'aplicaren les resolucions de l'ONU, en definitiva).

Tampoc no s'ha censurat, mai, el

fet que el Marroc fera marxa encreu i continuara boicotejant el referèndum, i no fent cas de les resolucions de Nations Unides. Pràctiques que formen part del que el govern entén com a actitud positiva. Considera que el pla marroquí d'autonomia per al Sàhara és una bona proposta. Però la "constitució marroquina" (dictat del rei) no permet autonomies. El Marroc és un regne teocràtic on no hi espai per a cap "progrés de democratització". No han pogut valorar el pla autonòmic, perquè no n'hi ha cap.

Una altra consideració és que el PSOE, el partit, sempre havia acollit als seus congressos els representants convidats del Polisario. La militància i, fins i tot, molts càrrecs electes són sensibles a la injustícia comesa amb el poble sahrauí

(comesa per un govern dictador i sancionada pels diferents governs democràtics). Si la línia política del PSOE, en el cas del Sàhara Occidental, és la que marquen els màxims dirigents queda ben clar que, una vegada més, els sentiments, pensaments, ideologia de les bases no són d'acord amb la dels dirigents. Però

Seria vergonyós veure com els americans resolen un problema creat des del Regne d'Espanya

aquest és un tema intern. Ja s'ho faran.

Nosaltres ens ho hem de mirar, també.

En un naufragi, és lògic que tothom intente agafar-se a un clau roent. És comprensible que el moviment d'amics del poble sahrauí subratllen, valoren, les bones amistats a dintre del PSOE, o on siguin; és natural que ningú desitge tallar les cordes que ens mantenen lligats a la barca de salvament. Però, hem de confirmar, primer, que la barca és en condicions de dur-nos a bon port. No fóra cas que siga una barca que ens estiga enfonsant més encara.

Ara la barca, potser, són els EUA de Barak Obama. Allà, un grup de senadors demòcrates han enviat una carta al seu president per tal

d'implicar-lo en la solució (per tal que es trenque la dinàmica del joc del gat i el ratolí a què juga el Marroc, i que està provocant tant de patiment a la població sahrauí) a través de la convocatòria del referèndum d'autodeterminació, convocat per les Nacions Unides.

Seria vergonyós per a la diplomàcia del Regne d'Espanya veure com els americans resolen un problema creat des d'Espanya i que podria solucionar molt fàcilment.

Ni nosaltres, ni els sahrauís, no demanem que el govern espanyol defensi la independència, només es li demana que defensi la legalitat internacional, que faça perquè el Marroc l'acate. I que tinga lloc el referèndum, i que els sahrauís puguin parlar, expressar la seua voluntat per al seu país.

Ivan Miró · Membre de l'Assemblea de Barri de Sants
opinio@setmanaridirecta.info

Punt de no retorn (o alguns aprenentatges de març)

La societat deixa de ser autònoma, afirmava Castoriadis, quan deixa de qüestionar-se a si mateixa. Quan la gent se sent impotent per dominar les seves condicions de vida. Quan la gent es rendeix davant del que considera inevitable. Quan la gent se sent incapaç d'autodirigir-se. Quan la col·lectivitat experimenta aquesta pèrdua de poder, aquesta incapacitat per a articular-se autònomament, es produeix un doble moviment complementari: la clausura d'allò polític en el si de la societat, i el retorn de la política (i dels polítics).

La relativa pau social dels darrers anys ha sepultat coneixements col·lectius del carrer que hauran de ser reapresos

És a dir, la constitució d'una societat heterònoma. Dirigida per uns altres, governada des de fora, gestionada com un objecte, l'esterilització de la capacitat social de practicar l'autocrítica i per tant la possibilitat de reinvençió, no és res més que la garantia que la Institució romandrà immaculada en el seu exercici de poder.

No obstant, on millor es pot reconèixer una societat democràtica és en les seves queixes continuades de no ser-ho suficient (Bau-man). No obstant, quan algú afirma voler-te representar, el que pretén és substituir-te, reemplaçar-te,

apartat-te i col·locar-se ell en el teu nom (saviesa popular). No obstant, cada generació -d'activistes, de militants...- té el seu punt genúf de no retorn. Per a uns, l'okupació i desallotjament del Cinema Princepsa. Per d'altres, Gènova. Per a uns de més recents, una intersecció curiosa entre Via Laietana -de nou- i una ciutat -de nou també- italiana: Bolonya.

El moviment del 18 de Març: punt de no retorn, bifurcació a ser desplegada
De les mobilitzacions universitàries de març, hi ha tantes lliçons a ser assaborides! A molts nivells, és necessària una reflexió conjunta ("no podran amb nosaltres si el nosaltres el construïm junts") entre totes les que s'hi sentiren participants.

A nivell tàctic, és evident que la relativa pau social dels darrers cinc anys -la de Zapatero i el tripartit- ha sepultat alguns coneixements col·lectius del carrer que hauran de ser reapresos. Les diverses càrregues policials del 18 de març -massives, bestials, impunes- hauran de ser afrontades de nou, doncs possiblement inaugurarem un nou cicle de mobilitzacions i, per tant, un nou cicle de respostes repressives en auge. Però ni una càrrega policial és un tsunami imprevisible, ni tampoc és inevitable haver d'empassar-se el dolor de 150 companys ferits. La qüestió policial, tan desagradada de tractar, haurà de ser malauradament encarada: quan la tinguem materialment a sobre en les manifestacions, haurem de minimitzar danys propis. Quan la tinguem simbòlicament damunt en el debat polític, haurà de ser desarmada políticament, i socialment deslegitimada.

A nivell estratègic, quan es produeixen punts de no retorn com



JORDI BORRÀS

l'organització autònoma de la societat.

Dues ribes clarificades
Finalment. El cicle de lluites autònomes dels noranta s'accelera sota governs de signe conservador, i s'exhaureix amb la pujada de l'esquerra institucional als diferents nivells de l'Estat. El cicle actual, en canvi, s'inicia sota la gestió de governs d'esquerres, i en pateix la seva criminalització. Ells gestionen les universitats i la policia, i ho fan imposant plans neoliberals sense discussió política, i repressant les respostes crítiques a la mercantilització. I la totalitat del sistema de partits tanca files, i la totalitat de mitjans de comunicació de masses tanca files, i gran part dels seus apèndixs socials -professorat progre, sindicats majoritaris- tanca files al voltant dels plans neoliberals i repressius. Aquí no hi ha esperances a ser defraudades, aquí no hi ha retorn messiànic de la política (i els polítics), aquí no hi ha cants de sirenes per a una millor representació política que l'anterior. Aquí hi ha dues concepcions de la societat enfrontades, dues ribes clarificades en el punt de no retorn del 18 de març.

Una, la que vol preservar l'exercici del seu poder a tot preu, fins i tot hipotecant el futur dels seus suposats projectes polítics castigant aquells que podrien haver-ne estat avaladors. I l'altra, la que no renuncia a dominar les seves condicions de vida, la que no es vol rendir perquè considera que no hi ha res inevitable, la que se sent capaç d'autodirigir-se i d'articular-se per ella mateixa. Aquí hi ha una societat que qüestiona a sí mateixa, aquí hi ha societat autònoma. Aquí hi ha un punt de no retorn, i veurem què hi germina.

del 18 de març, sol haver una discussió política en els moviments. Seguim insistint en reformular la Institució, o en desertem i construïm alternatives? Persistim en una identitat que faciliti el conflicte específic, o ens diluïm i ens hibridem i potenciem el conflicte social general? Siguin

quines siguin les respostes, que no tenen perquè ser excloents, seria bo compartir-les amb les alternatives forjades en els punts de no retorn anteriors. Que els començar de zero es parlin amb els començar de zero anteriors, que l'organització autònoma estudiantil incentivi i es retroalimenten en

Pau Batlle · Arquitecte urbanista
opinio@setmanaridirecta.info

Il·lògica logística

Després de tants comentaris gratuïts com s'han fet sobre el Logis-Penedès, el Logis-La Bisbal i tots els logis que puguin arribar a sortir a partir d'ara per salvar la humanitat baixpenedenc de l'atur, cal posar un toc de serenor i, sobretot, els punts sobre les "is".

La introducció massiva de la logística no reduirà l'atur, al contrari, l'augmentarà. La crisi ha minvat considerablement el trànsit de mercaderies. Els polígons logístics de l'Alt Camp que s'han iniciat s'han aturat i tenen greus problemes per rendibilitzar les inversions realitzades i per complir amb els compromisos adquirits amb els ajuntaments en matèria d'impostos, pactes econòmics i, sobretot, de llocs de treball. Si no hi

ha activitat no es mou res. Si no es mou res no hi ha transport de mercaderies, que és la base de la logística. Probablement, si s'hagués construït el Logis el 2004, tal com pretenia la Generalitat, ara, quants dels hipotètics 4.000 treballadors dels Logis comarcals serien a l'atur?

Un Baix Penedès que s'ha fet dependent de la construcció no pot apostar a ulls clucs pel sector logístic per sortir de la crisi. Dependre de la logística agreujarà encara més el problema ja que l'atur d'un sumará a l'atur de l'altre.

El problema no és l'atur, és la conseqüència d'una comarca desestructurada que ha crescut per damunt de les seves capacitats d'organització econòmiques i ambientals.

Quin atur es vol reduir si no deixem de créixer caòticament per sobre de les nostres possibilitats?

En 10 anys hem doblat la població (al 1998 hi havia 50.000 habitants; al 2008, prop de 100.000), un creixement demogràfic del 100% enfront del 20% que ha experimentat Catalunya.

Davant d'aquesta allau demogràfica, i tot i reconèixer el problema de

la desmesura en els diferents plans que s'han intentat redactar -pla estratègic, pla territorial, etc.-, les institucions segueixen fent ulls clucs als veritables problemes comarcals. Uns no han fet mai res i altres posen més llenya al foc amb les ARES (Àrees Residencials Estratègiques) -2.400 habitatges- que una vegada ocupats, representaran una demanda de llocs de treball equivalents als que ofereixen les futures implantacions logístiques. Quin atur es vol reduir si no deixem de créixer caòticament per sobre de les nostres possibilitats?

No només ens han de preocupar els números vermells de l'atur sinó també els que el generen: creixement demogràfic desafortat, absència d'estratègia per potenciar i coordinar els sectors econòmics,

manca d'organització del sector empresarial, absència d'idees per ordenar el Penedès sota uns criteris nacionals, manca de lideratge polític, etc. Sense tenir en compte aquests factors, entre altres, afirmar que el Logis reduirà l'atur és un sil·logisme fals sense valor que cau en la demagogia i es treu de la màniga quan hi ha manca d'arguments o es vol desviar l'atenció del veritable problema.

Pel que sembla, però, no hi ha ganes de baixar de la poltrona. Llàstima! Si enterréssim els falsos interessos i les megalomanies polítiques i ens poséssim a treballar pel territori, tots a una, podríem concebre encara una bona vegueria o preferiu que guanyi la tesi dels que afirmen que el Baix Penedès ja no té remei?

, impressions

. A LA CANTONADA

GASTRONOMIA

Una llengua saborosa

Roger Sánchez Amat. Cuiner

No fem el panoli. S'ha acabat el bròquil. Anem a halar... Expressions com aquestes sovintegen en la nostra llengua. I molts no sabem el seu origen. És normal. El fet de no gaudir, durant molts anys, d'una cultura normalitzada i lliurement desenvolupada ha fet que, entre altres efectes nefastos, sovint desconeixem la riquesa de la nostra llengua i de la nostra cultura. El fet d'anar recuperant-la i redescobrint-la, paradigmàticament, resulta tot un plaer, per a desgrat del destructor. Sabieu que panoli era una coca que es feia pels aplecs festius i que qui l'elaborava no rebia res a canvi? O que can Bròquil era una popular fonda barcelonina el tancament de la qual fou molt comentat? O que halar ve del caló i que es pronuncia amb hac aspirada? Meravellós. Llenguatge, poble i gastronomia, una combinació espectacular.

I és que al nostre país, quan es tracta d'omplir el pap, no fem salat. A la taula del Bernat qui no hi és, no hi és comptat. Pinso, teca o pitanca. Menjucs, menjics o menjades. I que no falti el mam, que també ens engatem fins torrar-nos com una sopa! Sempre tenim un budell buit, i qualsevol ocasió és bona per a fer un xeflis. I si cal, ressupo. Som un poble gormand, farcit de laminerers, golafres i panarres, i ens llepem els dits davant un bon àpat. Quan tenim gana, ens mengem una cama. Si tenim rau rau, endrapem. Matem el cuc pellucant entre hores o menjucant alguna llepolia. Quan no pisquem, fem baixar coll avall una bona manduca, i si tenim gaire carpanta, ens cruspim la vianda fins no poder dir ni fava o ens clavem un plat de foto, atipant-nos com a lladres. Mengem com a llops, com a pardalets, i els impacients, com a conills.

També mengem terra quan estem morts, fem menjar pols al que vencem, mengem els fetges d'algú que odiem i fins i tot mengem capellans quan ens emprenem. Mengem pels ulls quan només ens fixem en l'aspecte de l'aliment, i mengem amb la vista la persona que desitgem. Ens mengem els uns als altres, a vegades a peçons. Amb els bons amics, mengem tots en un mateix plat i mengem d'una mateixa olla si tots els de casa estem sans. I ens podem considerar experimentats si hem menjat a set hostals i begut a set tavernes. A voltes, no mengem ni deixem menjar, i per garrepria, no mengem per no cagar. Mengem pa que canta quan anem de gorra. I quan podem, practiquem l'ofici del burgès: menjar, jeure i no fer res.

Ni ens falta un bull ni estem tocats del bolet. No hi poso més pa que formatge. Tenim una història i una cultura eixerides com un pèsol. I si res no canvia, ens espera un futur més magre que la Quaresma. Hi ha hagut moments que el nostre petit país l'han deixat fet una coca, pelat com un nap, però al pot petit està la bona confitura... L'espanyolisme és golut, i quan ja s'ha menjat la polpa, en vol rossegar els ossos: als espanyolistes val més comprar-li's un traje que convidar-los a dinar. Al nostre país sovint som uns figafllors. I els que remenen les cireres, uns patates. Una esquerra de pa sucant amb oli, i un nacionalisme bleada que no és ni carn ni peix. I si els qui tallen el bacallà fan figa, cal fer-li's una bona botifarra i enviar-los a fregar espàrrecs, com diuen els castellans. Ja n'estem farts que ens expliquin sopsars de duro, ja n'estem fartes de fer el présec suportant macarrons i pixavins de tota mena. Com que ningú ens treurà les castanyes del foc, cal tirar pel boc gros i tornar a tenir la paella pel mànec. Si no, ja hem begut oli... I el futur se'ns pintarà de color catxumbo. Cal partir peres amb Espanya, donar carabasses als botiflers i escudellar un bon rebombori! No hem inventat la sopa d'all: la nostra és la història de sempre, la història de tants indrets...

. EL CIGALÓ

"L'amor pels llibres m'alimenta i em transporta"

Lynn. LLIBRETERA DE TOTA LA VIDA



La Lynn, de petita, es passava les hores entre llibres i no només llegint sinó transformant-los, retallant-los i, després, venent-los o intercanviant-los entre familiars i el veïnat. Ja fa anys que dedica tot el seu temps a triar i vendre llibres per Internet, especialitzada en llibres de dones.

Lèlia Becana

També vas fer de llibretera ambulant...

Em vaig quedar sense feina i volia marxar d'on vivia, així que vaig pensar que podia carregar tots els llibres a una motxilla (o dues) i emprendre camí. Però el paper pesa i vaig acabar entaforant-los en una furgó d'aquelles de vendre gelats o salsitxes, amb una mena de taulell. I anar

voltant, en comprava, en venia... fins que la furgó va petar!

I vas muntar una llibreria?

No ben bé, tenia molts llibres i vaig començar a vendre'ls en mercats de segona mà, també a fires i trobades alternatives. Era un altre ritme i m'agradava. L'amor pels llibres m'alimentava.

Una hippy artesana?

Clar, perquè també feia treballs d'enquadernació i decoració amb flors i altres materials que anava trobant. Però això de ser hippy no ho digués amb segones, dona, que vivim molt bé!

I quan vas muntar la llibreria?

De fet mai, després de l'accident em van regalar un ordinador i em vaig enganxar, literalment, a Internet. I vaig començar a vendre, de nou, llibres; aquesta vegada, centrant-me en literatura femenina i assaig feminista.



Envieu les vostres cartes per correu electrònic a:

CARTES@SETMANARIDIRECTA.INFO

o per correu postal a:

JUAN RAMÓN JIMÉNEZ, 22, 08902
HOSPITALET DE LLOBREGAT

Les cartes han de tenir una extensió màxima de 1.500 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte

Apartheid a Israel

Jordi Oriola i Folch
Barcelona

La Conferència de Nacions Unides sobre el Racisme celebrada a Ginebra, els ambaixadors europeus van abandonar la sala en protesta pel discurs del president iranià que va acusar el govern d'Israel de practicar el racisme. No simpatitzo amb tot el que representa Ahmadineyad però, diverses vegades, he llegit a la premsa paraules i intencions en boca seva que, després de repassar els seus discursos sencers, he comprovat que eren burdes manipulacions. Se l'acusava de reclamar que "s'ha d'esborrar Israel del mapa" i, en realitat, havia dit: "el règim que ocupa Jerusalem ha de desaparèixer de la pàgina del temps", o sigui que no parla de fer desaparèixer Israel sinó el seu règim, és a dir, la forma de governar-lo. També se l'acusava de negar l'Holocaust, però només havia dit que Israel i EUA han explotat la memòria d'un Holocaust ocorregut a Europa (de manera que reconeixia la seva existència!) per a instal·lar l'estat d'Israel a les terres que habitaven els palestins. També se l'acusava de voler desenvolupar armament nuclear, però el que sempre ha declarat Iran és voler-se dotar d'energia nuclear, i es pregunten que, si altres països la poden desenvolupar, per què ells no podrien? En definitiva que, si algú vol estar ben informat sobre el que diu o deixa de dir Ahmadineyad, crec que haurà de recórrer als discursos íntegres i no al que en diu la premsa. Però tornant al tema inicial: per què la Unió Europea s'inhibeix de denunciar l'apartheid que practica el govern d'Israel? Serà que s'hi senten moralment obligats per l'Holocaust? És pel racisme de sentir Israel com a cultura occidental i als palestins com a cultura àrab? És per

temor al poder dels lobby pro Israel? És per temor a represàlies d'Estats Units que sempre dóna suport a Israel? M'agradaria que Europa no fos còmplice de les polítiques d'apartheid que practica el govern d'Israel i que apostés per una solució digna al conflicte.

Què podem fer?

Albert Jornet Massana
Sant Vicenç dels Horts

Ja fa temps que a Sant Vicenç dels Horts el que s'entén per democràcia al segle XXI és sota mínims. Mentre al 30 minuts de diumenge passat es veia com des de l'Ajuntament de Copons, un poble de l'Anoia de 300 habitants, es feia tot el possible perquè arribés el ple municipal a totes les cases a través d'Internet i, cosa que em sorprenia molt, els coponencs podien enviar missatges per Internet i els responien al moment, al nostre poble l'alcaldesa, Amparo Piqueras, posa totes les traves perquè la gent pugui participar. A Sant Vicenç, els plens s'estan fent a les 10 del matí perquè poca gent hi pugui anar, t'has d'identificar abans d'entrar a la sala de plens, s'han de fer tot d'instàncies per parlar al ple (tot i això, sempre és potestat de l'alcaldesa que et deixin parlar), s'han deixat d'emetre per la ràdio municipal, no es deixa entrar les càmeres de la televisió local...

Sense anar més lluny, divendres passat, els representants de la Federació d'Associacions de Veïns i Veïnes, després d'identificar-se per entrar al ple i d'haver fet les instàncies pertinents, no van poder intervenir-hi perquè mancava un espai per omplir a la instància presentada.

Què podem fer els vicentins davant d'aquest despotisme? A quina instància podem recórrer que defensi un mínim de

democràcia i de llibertat d'expressió al nostre poble? Mai millor dit, a Sant Vicenç dels Horts estem desemparats...

Dictadura i Veneçuela

Camarada Totximinh

Llegint la premsa de casa nostra hom té la sensació que a Veneçuela hi ha poc menys que una dictadura militar. Els diaris i les ràdios ens bombardegen amb la idea que el president Hugo Chávez està fent una reforma per perpetuar-se al poder, quan en realitat només està reformant el punt de la Constitució en què es limiten els mandats. A l'Estat espanyol, a França, Gran Bretanya o Alemanya, per anomenar alguns països propers, tampoc hi ha limitació de mandats i ningú parla de dictadura ni res que li assembla. Hugo Chávez Frias és un exemple ben curiós de dictador: en els anys que fa que governa, ha fet més referèndums i consultes populars que cap altre mandatari de tot Amèrica Llatina. Des que va arribar al govern, milions de persones que ni tan sols tenien carnet d'identitat han estat alfabetitzades, però d'això els diaris no en diuen res.

La cosa no ve de nou. Els països que dominen el món sempre s'han dedicat a donar lliçons de comportament i democràcia i massa sovint s'han oblidat de practicar-la. Els anglesos culpaven l'imperialisme alemany de la Primera Guerra Mundial quan l'imperi britànic ocupava la meitat de la terra; els nord-americans que entraven als camps nazis no entenien com algú havia pogut arribar a fer allò, però al seu país la població negra no tenia els mateixos drets dels blancs i no podien ni seure a l'autobús.

, així està el pati

Ocupació de tres bancs en suport a Enric Duran | PÀG. 11

Manifest per la llibertat dels encausats al cas 18/98 | PÀG. 11

Acampada per exigir una pista d'atletisme | PÀG. 12

El judici del Queerupcion queda vist per sentència | PÀG. 13

QUECHUA



BARCELONA · ACCIONS SIMBÒLIQUES HORES ABANS DE LA MANIFESTACIÓ UNITÀRIA CONTRA EL PLA BOLONYA I LA LOU

Conductors de TMB i estudiants ocupen partits i bancs contra les privatitzacions

El moviment estudiantil pren les seus del Banc Santander, d'Esquerra Republicana i de la Comissionada d'Universitats. Els treballadors de TMB bloquegen l'accés a la seu del PSC

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

El moviment contra la mercantilització de l'ensenyament universitari torna amb força quatre setmanes després de les marxes multitudinàries contra Bolonya, les càrregues dels Mossos amb desenes de ferits i els desallotjaments de facultats i, aquest cop, amb el suport afegit dels conductors d'autobusos de Barcelona. Coincidint amb la trobada ministerial europea a la ciutat belga de Louvain -on hi assisteixen rectors i representants empresarials de la patronal dels estats de la Unió Europea-, que pretén consoli-



Manifestació unitària d'estudiants al centre de Barcelona

ALBERT GARCIA



Passadís d'accés a la seu central d'ERC al carrer Calàbria del barri de l'Eixample

ALBERT GARCIA

Trenta persones van fer una classe d'antropologia a la sala central del Banc de Santander

dar els passos a seguir per consolidar el procés de Bolonya, el moviment estudiantil va voler donar un toc d'alerta amb accions sorpresa i una manifestació.

La CAE i el SEPC van organitzar, juntament amb les assemblees de facultat, les ocupacions de les seus d'ERC al carrer Calàbria (on van fer nombroses pintades), de la Comissionada d'Universitats a la Via Laietana (on es van encadenar quatre persones) i del Banc Santander al passeig de Gràcia (on trenta persones van fer una classe d'antropologia a la sala central de l'edifici). Tot i la forta vigilància policial, totes les accions es van poder mantenir fins poc abans de les sis de la tarda, hora en què els



Pancartes a la façana de la seu del Banc Santander al passeig de Gràcia

ALBERT GARCIA



El dirigent del PSC Josep Maria Sala intenta impedir l'accés dels conductors de TMB

ALBERT GARCIA

Mossos d'Esquadra antidisturbis van entrar a la seu d'ERC i van desallotjar i identificar tothom. La manifestació unitària que va sortir de la plaça Universitat a dos quarts de set va rebre amb una ovació la trentena d'activis-

tancades al Banc de Santander després que sortissin de l'edifici pel seu propi peu. La marxa va aplegar sis-centes persones i va arribar fins a la seu de la Comissionada d'Universitats, on els quatre encadenats van fi-

nalitzar la protesta. Al matí, la protesta a la seu del PSC del carrer Nicaragua, protagonitzada per una vintena de conductors d'autobusos de Barcelona que van voler mostrar el seu suport a la causa estudiantil va

ser més breu. Hi va haver moments de tensió quan l'exdiputat del PSC, Josep Maria Sala -empresonat anys enrere per corrupció i finançament il·legal- va voler impedir que els conductors accedissin a la seu del partit.

, així està el pati

LLEIDA • REPRESSIÓ

Un mosso d'esquadra denuncia l'AJLL per injúries

Directa Terres Ponent
terresponent@setmanaridirecta.info

El 15 de maig se celebrarà un judici de faltes per injúries contra sis membres de l'Assemblea de Joves de Lleida (AJLL). La denúncia ha estat interposada pel mosso d'esquadra Juan de Dios arran d'una investigació efectuada pel seu cos policial. Juan de Dios és conegut per haver agredit i detingut Gerard S. -membre de l'AJLL- l'Onze de setembre passat, durant els actes de la Diada. El jove participava en una protesta contra la conversió del Roser en un hotel de luxe.

La denúncia es basa en diferents cartells en els que apareix el citat mosso. S'hi aporten fotografies d'aquest penjats al carrer, a les portes del Casal l'Ocell Negre o de l'interior de la universitat. Alguns d'aquests cartells van ser intervinguts pels Mossos d'Esquadra a cinc dels joves denunciats quan van ser identificats en la inauguració de l'exposició "25 anys de Mossos d'Esquadra".

"Els Mossos han fet una investigació al voltant de l'Assemblea"

La denúncia contra el sisè jove es basa en les declaracions que va fer a Lleida TV després de la detenció de Gerard S. l'Onze de setembre.

Una de les advocades dels joves ha explicat a la DIRECTA que "inicialment la intenció dels Mossos era portar a judici als joves per un delict d'injúries i una falta de respecte a l'autoritat, amb l'augment de les penes que això comporta. Però finalment el jutge ha determinat que com a màxim els fets són constitutius de falta".

Un membre de l'AJLL a explicat a aquest setmanari que "els Mossos d'Esquadra han realitzat tota una investigació al voltant de l'assemblea. Han aportat els números de telèfon personals de totes les denúncies i han investigat la titularitat de la nostra web. En la denúncia també s'explica que l'AJLL és una representació de la CAJEI i fins hi tot han investigat les persones responsables d'una associació de joves legalitzada que vinculen amb l'AJLL i la CAJEI". Segons el jove, "aquesta és la seva resposta a la nostra denúncia pública del que va passar l'Onze de setembre i representa una persecució política contra l'Assemblea de Joves. Però no ens aturarem i prepararem noves accions."

En aquest sentit, el 16 d'abril, l'AJLL va presentar la campanya Salvem el Roser, Gerard Absolució en el marc del Tomb Antirepressió que es va celebrar a Lleida i va cridar a participar a la jornada reivindicativa de la campanya Salvem el Roser, no al Parador que es durà a terme el dia 16 de maig a Lleida.

GRAMENET DEL BESÒS • LES TANCADES TIREN ENDAVANT MALGRAT LES AMENACES I TRUCADES A PARES

Les estudiants de secundària protesten també contra el pla Bolonya

Directa Gramenet del Besòs
redaccio@setmanaridirecta.info

El dilluns 20 d'abril, les Assemblees d'Estudiants de Secundària (AES) van iniciar un cicle d'accions i tancades als instituts per obrir un espai de debat sobre les lleis educatives. Les accions, segons l'AES, "també són una mostra de disconformitat davant d'aquestes lleis educatives (l'anomenat pla Bolonya i la Llei d'Educació de Catalunya-LEC) que ens han imposat antidemocràticament i que degraden l'educació pública i deixen les portes obertes a la privatització".

La primera tancada -convocada pel Moviment d'Assemblees d'Estudiants de Sabadell- es va fer a l'IES Escola Industrial de Sabadell, on tot i tenir l'autorització de l'equip directiu, les pressions de la Conselleria d'Educació de la Generalitat van fer que tanquessin les portes i que les estudiants haguessin de dormir al pati de l'institut. Les pressions del Departament també van evitar una altra tancada a l'IES d'Alella amb l'amenaça d'obertura d'expedients.

A l'IES Menéndez Pelayo (Barcelona), es va denegar el permís de la tancada, també per les pressions del Departament. Les estudiants es van tancar, amb la conseqüent trucada de la direcció als Mossos d'Esquadra. Una hora més tard i arran de les amenaces d'expulsions, van sortir pel seu propi peu.

A l'IES Ramon Berenguer IV de Santa Coloma de Gramenet, s'havia de dur a terme una altra tancada que s'havia presentat en una roda de premsa el dijous 23 d'abril a la plaça de la Vila. La Coordinadora d'Assemblees d'Estudiants de Gramenet del Besòs (CAEGB), va rebre el suport de diverses entitats de la ciutat.

A les deu de la nit, van aparèixer algunes dotacions d'antidisturbis, que van entrar al centre

Segons els portaveus de la CAEGB, les jornades "són una oportunitat per demostrar que les estudiants volem participar i, tot i tenir la negativa del centre per dur-la a terme, no ens resignem, ja que hem estat setmanes preparant i negociant amb el centre".

Les estudiants de l'IES Ramon Berenguer IV van viure una situació diferent a la de cada dia. Les aules i els lavabos tancats amb clau, amenaces per part de l'equip docent, etc. Quan van acabar les classes, els van obligar a sortir en grups reduïts. Llavors, malgrat les amenaces fetes, les trucades als pares i mares la nit anterior i l'amenaça d'expedients, nou estudiants van resistir tancats dins l'institut.



Un mosso acompanya fins al carrer tres estudiants de l'Institut Menéndez Pelayo de Barcelona

DIRECTA BAIX LLOBREGAT



Les alumnes de l'institut Esteve Terrades de Cornellà van poder passar-hi la nit tot i les pressions de la direcció

Una trentena d'estudiants d'altres instituts de la ciutat, alguns membres de l'AMPA i veïns i veïnes es van aplegar a les portes de l'institut. Durant el migdia, un grup de portaveus va intentar dialogar amb l'equip directiu que, tutelat i pressionat per una inspectora del Departament d'Ensenyament, es va negar a parlar.

Davant la negativa d'entrar menjar per les persones tancades, el grup exterior va saltar les tanques i es va tancar al pati de l'institut. Mentrestant, a causa de les pressions i les amenaces, els nou estudiants tancats van sortir del centre. La direcció va donar per finalitzada la via negociadora i va començar a amenaçar amb trucades als Mossos d'Esquadra.

Tanmateix, es van iniciar les activitats programades. A les deu de la nit, van aparèixer algunes dotacions

d'antidisturbis, que van entrar al centre. Centenars de persones es van aplegar a la porta de l'IES per donar suport a la vintena de resistents. Tres estudiants van ser apartats i re-

Sota crits d'eufòria, prop de 50 estudiants van passar-hi la nit

tinguts mentre es negociava amb la directora del centre, que va rectificar. Va acordar deixar que es quedessin fins dissabte a les sis de la tarda i va retirar la denúncia, cosa que va obligar a fer marxar les dotacions dels Mossos d'Esquadra.

Sota crits d'eufòria, prop de 50

estudiants van passar la nit a l'institut. En finalitzar les activitats, van fer una roda de premsa a la qual van assistir més d'un centenar de persones, van abandonar el centre i van marxar en manifestació cap al centre de la ciutat, on s'estava celebrant el Festival d'Art Social.

Més accions a Cornellà i Manresa

El 27 d'abril es va dur a terme una nova ocupació a l'institut Esteve Terrades de Cornellà de Llobregat. Tot i les amenaces hi van poder passar la nit una trentena d'estudiants. L'endemà es va iniciar una altra mobilització a l'institut Lluís Peguera de Manresa, amb xerrades i actes informatius. La protesta unitària de l'alumnat de secundària estava prevista pel 29 d'abril. El dia 28, al País Valencià, la Plataforma per l'ensenyament públic també va convocar una vaga general.

, així està el pati

BAIX LLOBREGAT · LA PENA MULTA VA SER DICTAMINADA PER LA JUTGESSA D'INSTRUCCIÓ 1 D'ESPLUGUES

Un activista contra el pla Caufec ingressa a la presó per negar-se a pagar 60 euros

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

Han passat tres setmanes des que la jutgessa d'instrucció 1 d'Esplugues de Llobregat va ordenar la recerca i captura i, finalment, ha estat detingut per fer-li complir la condemna de 10 dies de presó. L'activista ecologista contra el Pla Caufec va ser retingut i identificat davant de la basílica de Santa Maria del Mar, minuts després que finalitzessin les ocupacions simbòliques de seus bancàries en solidaritat amb Enric Duran, el 27 d'abril.

Una nodrida manifestació va recórrer els murs de la presó Model de Barcelona

Altres persones també van ser retingudes i identificades però, en el seu cas, el sistema informàtic dels Mossos va detectar una ordre vigent de detenció i trasllat davant del jutjat. El van introduir immediatament dins un cotxe, que el va traslladar fins a la comissaria del carrer Nou de la Rambla i, posteriorment, fins a la seu central de la policia, a la Travessera de les Corts, on va passar la nit. L'endemà, va ser conduït a la seu central dels jutjats, on el magistrat de guàrdia -en coordinació amb la seva homòloga d'Esplugues- va dictaminar el seu ingress a la presó de Quatre Camins. La mateixa tarda del desenllaç penitenciari del cas, una manifestació d'unes 500 persones va recórrer els murs de la presó Model de Barcelona -on en principi havia d'haver ingressat- reclamant la seva llibertat.



L'activista contra el pla Caufec va ser introduït dins un cotxe patrulla dels Mossos davant la basílica de Santa Maria del Mar

Cinquanta processos judicials

L'ingrés a Quatre Camins de l'ecologista d'Esplugues de Llobregat ha estat el punt i seguit d'una llarga trajectòria en defensa de la serra de Collserola. La lluita per aturar les màquines que prenen construccions gratacels, oficines i centres comercials al peu del parc natural ha desencadenat -fins avui- més de cinquanta processos judicials derivats de les accions directes de desobediència civil. El pla ha estat promogut des de fa anys per l'alcalde socialista Pilar Díaz i executat per la promotora Sacresa (dirigida per la família Sanahuja). L'empresa -que es pretenia lucrar amb el projecte- passa per uns moments financers molt delicats i aquest fet ha comportat un alentiment de l'actuació de la maquinària sobre el terreny.



Unes 500 persones es van manifestar al voltant del centre penitenciari de La Model de Barcelona el 29 d'abril.



Occupen tres seus bancàries en suport a Enric Duran

La cua de clients que, com cada matí, s'acumulava a la seu de La Caixa de la Via Laietana de Barcelona va rebre una visita molt sonora el 27 d'abril. Una desena de persones -que simulaven una família desnonada per un embargament hipotecari de l'entitat financera- havia decidit ocupar el local. Van entrar-hi amb matalassos i tots els estris de la llar. Van seure, van estendre la roba i s'hi van instal·lar com si fos la nova llar. La mateixa acció es va repetir a dues seus de Bancaja i Banesto, a la mateixa Via Laietana. L'acte simbòlic va servir per reclamar l'alliberament de l'activista anticapitalista, Enric Duran. J.R.

PAÍS BASC · REPRESSIÓ

La fiscalia sol·licita l'absolució de la Fundació Zumalabe

Higinia Roig
redaccio@setmanaridirecta.info

Lliure absolució i no condemna per la pràctica totalitat dels processats en la peça *desobediència civil* del sumari 18/98 contra l'esquerra *abertzale* civil. Durant la vista judicial celebrada la setmana del 20 d'abril, la fiscalia espanyola va sol·licitar l'absolució de sis persones vinculades a la Fundació Joxemi Zumalabe i a la no condemna contra Mikel Zuloaga, que es troba en parador desconegut des del desembre de 2007. Només manté penes de presó respecte Iñaki O'Shea i Carlos Trenor, empresonats i imputats a la mateixa peça, ja que els vincula a altres operacions contra la revista *Ezpala* i l'empresa Orain, editora d'*Egin*.

Tot i així, la fiscalia manté la tesi oficial que *tot és ETA* i s'ha limitat a sol·licitar rebaixes de pena d'entre dos i tres anys per 30 dels 47 condemnats, adduint que se'ls va aplicar el càstig màxim previst sense cap motiu raonat. En aquest sentit, només ha demanat l'absolució de Natale Landa, condemnada a onze anys a la peça *Ekin*. La defensa va demanar l'absolució per tots els condemnats, reconeguts per la seva militància política, al·legant que tot el sumari s'ha construït sobre una ficció fàctica i jurídica d'impuls polític.

La modificació respecte la Fundació Zumalabe esmicola l'operació ordenada pel jutge Baltasar Garzón l'octubre de 2000, que equiparava la promoció de la desobediència civil amb ETA. Després de nou anys, la mateixa fiscalia ha reconegut que la fundació va néixer el 1995 per dinamitzar el moviment popular i que "ha desenvolupat aquesta tasca des d'aleshores". I afegeix que "se li fa difícil la condemna d'aquesta associació". Només l'Associació de Victimes del Terrorisme (AVT) ha mantingut la petició de presó contra tots els imputats.

Coincidint amb l'inici de la vista, 500 persones i 50 organitzacions van fer públic un manifest adreçat al Tribunal Suprem on s'exigia l'absolució dels imputats de la Fundació Zumalabe i la no equiparació de la desobediència civil als delictes de terrorisme. El manifest, impulsat per més de 100 insumissos al servei militar obligatori, està avalat per la pràctica totalitat del moviment pacifista català i per diputats catalans de diverses formacions com Carles Campuzano (CiU), Antoni Comín (PSC-CpC), Pere Aragonés (ERC) o Joan Herrera (ICV). Pepe Beunza, el primer objector no violent de l'Estat espanyol, Lluís Llach, o la Federació Catalana d'ONG per la Pau signen un manifest que s'afegeix a la denúncia de tot el procés judicial i que s'empara en els informes de la Comissió Internacional de Juristes -integrada per més de 300 observadors de diferents països- que van denunciar la incongruència judicial, l'absoluta manca de proves i l'adulteració dels peritatges. Només començar el judici, els membres de la comissió van denunciar que estaven assistint a un judici sense proves: "Ens hem trobat un judici sense delictes".

, així està el pati

LES CORTS • OKUPACIÓ

El Casal Okupat de la Colònia Castells amenaçat de desallotjament

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

El Casal Popular de Les Corts també conegut com *Els okupes del 237*, al carrer Entença, està amenaçat de desallotjament imminent. Un jutjat de primera instància de Barcelona ha ordenat el seu desnonament el dijous 30 d'abril. Durant els últims anys, l'espai ha esdevingut un centre d'activisme de l'Assemblea de Joves de les Corts i

L'espai ha esdevingut un centre d'activisme de l'Assemblea de Joves de les Corts

un dels punts de resistència al pla d'enderroc de la Colònia Castells. La regidora del districte, Montserrat Sánchez, ja havia manifestat la seva intenció de desallotjar l'espai quan fos possible judicialment. Els propietaris de la finca havien utilitzat -en un primer moment- la via penal per fer fora els joves, però la causa va ser arxivada. Finalment, han aconseguit el seu propòsit mitjançant un judici civil on els okupants ni tan sols van poder personar-se com a part afectada.

BARCELONA • VIVENDA

Primera marxa de persones hipotecades

Gemma Garcia
redaccio@setmanaridirecta.info

Contra el frau hipotecari, pel dret a l'habitatge, va ser el missatge que encapçalava la primera manifestació, el 25 d'abril a Barcelona, organitzada per l'Assemblea d'Afectats per les Hipoteques. Prop de 200 persones, joves i grans, van arrencar la marxa des de la plaça Catalunya fins a la plaça Sant Jaume, on es va llegir el manifest de l'Assemblea. El text denuncia que hi ha milers de famílies en risc de desnonament per impagament de la hipoteca i exigeix diverses solucions, com que el deute quedi totalment liquidat tan bon punt el banc es quedi la casa, o que el parc d'habitatge hipotecat de primera residència es converteixi en parc públic de lloguer social. Després de la lectura, l'Assemblea va anunciar la propera reunió prevista -oberta a tothom-, que tindrà lloc el 3 de maig a les quatre de la tarda a l'Espai Social Magdalenes de Barcelona (C. Magdalenes, 13).

FIGUERES • UNA CAMPANYA DENUNCIA GLOBALMENT LES CONSTRUCCIONS QUE TRINXEN LA COMARCA

L'Ajuntament censura diverses protestes socials contra la política municipal

Directa Girona
girona@setmanaridirecta.info

L'inici de la tramitació del nou Pla Director Urbanístic del Sistema Urbà de Figueres (PDUSUF) per part de la Generalitat ha portat diverses entitats de la comarca de l'Alt Empordà a mobilitzar-se contra aquest projecte pel seu gran impacte ambiental. El pla -que afectarà la ciutat de Figueres i quinze municipis més- té entre les seves grans infraestructures previstes la línia de la MAT, la creació d'un centre de mercaderies amb una extensió de 186 ha, el desdoblament de diverses carreteres -entre elles l'AP7 i la N-II-, la construcció de la nova presó, la construcció de diversos parcs eòlics i, sobretot, el pas del TGV per la comarca, que deixarà la ciutat de Figueres sense estació. Davant la possible aprovació d'aquestes obres, que dividirien i malmetrien de forma molt important tota la comarca, diverses entitats ecologistes com la IADEN o Salvem l'Empordà han iniciat una campanya que denuncia globalment aquestes construccions.

Ledició d'un vídeo per denunciar aquest pla i la convocatòria de diverses xerrades per fer-ne difusió han marcat el punt d'arrencada d'aquesta campanya. En aquest sentit i aprofitant la diada de Sant Jordi, les plataformes Salvem l'Empordà i Defensem el tren de l'Empordà van penjar un fotomuntatge a la seva paradeta on apareixia l'alcalde de Figueres nu i amb



El portaveu de Salvem Empordà en el moment de la seva detenció

els peus a la galleda per denunciar l'actitud de complicitat de l'Ajuntament. Poca estona després, alguns membres de la policia local de la ciu-

Un pla urbanístic afectaria Figueres i quinze municipis més de l'Alt Empordà

tat van retirar el cartell i, aquella mateixa tarda, van citar a declarar onze persones, imputades per un delicte d'injúries. Les persones citades es

van negar a declarar i, llavors, el cap de la policia local els va informar que aquest cos portaria d'ofici les acusacions als jutjats penals. La mateixa tarda i després de la declaració d'aquestes onze persones, el portaveu de Salvem l'Empordà va ser detingut per la policia municipal i traslladat a la comissaria sota l'acusació d'injúries per haver repartit fulletons on apareixia el fotomuntatge de l'alcalde i on es convocava a una xerrada sobre el PDUSUF. Durant aquesta setmana, les dotze persones acusades d'injúries pel fotomuntatge hauran d'anar a declarar als jutjats. A través d'un comunicat públic, les organitzacions que van dur a terme l'acció denuncien la política repressiva del consistori i exigeixen la retirada immediata de

les acusacions, que consideren propies d'altres èpoques, com remarquen al text. D'altra banda, mantenen la seva decisió d'impulsar una campanya contra el pla urbanístic i reclamen la celebració d'un referèndum sobre el trasllat de l'estació de Figueres, tal com ja van demanar les més de 6.000 persones que van signar el manifest *Salvem el tren de l'Empordà*.

Censuren les protestes contra la reducció de l'espai 'embarcaca' durant la festa major

Per altra banda, la decisió de l'Ajuntament de Figueres d'escurçar les barraques de la festa major -amb l'argument del seu cost elevat i del fet que, segons el consistori, només aplega públic d'una franja concreta d'edat- va agafar per sorpresa les entitats que gestionaven aquest espai. Les associacions agrupades sota la Plataforma Embarcaca participatiu van criticar la decisió unilateral del consistori i la seva negativa d'escoltar cap proposta alternativa a la reducció de dies de les barraques. Davant la manca de disposició de la regidora de joventut Yolanda Milán d'obrir una via de negociació, la plataforma va decidir convocar una cercavila reivindicativa i diverses activitats el dia 25 d'abril. Tot i la negativa de l'Ajuntament de concedir els permisos per fer cap de les activitats i la identificació de diverses persones per penjar cartells de convocatòria, des de la Plataforma van decidir tirar endavant la cercavila, que va aplegar una setantena de persones.

SANTA COLOMA DE GRAMENET • RECLAMEN PISTES D'ATLETISME REGLAMENTÀRIES PER COMPETIR

Atletes acampats per aturar l'entrada de les màquines

Redaccio
redaccio@setmanaridirecta.info

La Unió Colomenca d'Atletisme (UCA) ha plantat tendes de campanya a les pistes d'atletisme de Santa Coloma de Gramenet. L'UCA reclama unes pistes d'atletisme reglamentàries, de 400 metres, on es puguin dur a terme competicions oficials. Segons Rafa Vives, secretari del club: "Santa Coloma és l'única ciutat de l'Estat de més de cent mil habitants que no té pistes de 400 metres". Les pistes actuals són de 250 metres de corda i aquest fet, segons la normativa actual, els impedeix competir oficialment. Això fa que el club i les atletes s'hagin de desplaçar a d'altres poblacions per poder competir.

Segons la Plataforma per a la Defensa de la Serra de Marina i Can Zam, el projecte sobre el parc de Can Zam aprovat al Consell de Ciutat i al ple municipal l'any 2006 incloïa les pistes reglamentàries. Però al ple municipal del juny de 2008, el PSC (amb majoria absoluta) va trencar el

consens i va modificar el Pla General Metropolità (PGM) suprimint les pistes d'atletisme de forma unilateral.

Ja fa mesos que l'UCA assisteix al ple municipal per protestar. Cada dimecres durant més de dos mesos, han fet entrenaments a la plaça de la Vila en senyal de protesta. Han recollit més de 6.000 signatures de veïns i veïnes de la ciutat i han participat com a companya a la Rua de Carnestoltes.

El dijous 16 d'abril, van convocar una gran manifestació amb el suport de tots els partits polítics de l'oposició i desenes d'entitats. Centenars de persones van recórrer els carrers de la ciutat durant una marxa que va trepitjar la majoria dels barris colomenes.

Aquestes últimes setmanes, les mobilitzacions han pres un caire més contundent i han organitzat una acampada a les pistes d'atletisme actuals. Amb aquesta acció, l'UCA vol denunciar l'actitud d'Antonio Carmena (regidor d'esports) i del PSC, per la seva manca de diàleg i les imposicions. En el marc del conegut *pla ZP*, s'han destinat més de 3 milions i mig d'euros a la rehabilitació de les



Les atletes van decidir acampar a les pistes davant la manca de diàleg de l'ajuntament

pistes actuals. Segons l'UCA, que ha demanat pressupostos, la construcció d'unes pistes reglamentàries només costaria poc més d'1 milió. És per això que les atletes fins i tot renuncien a les pistes, pel malbaratament de recursos que suposa.

El 21 d'abril es va conèixer l'adjudicació de la contractació de les obres

a l'empresa Construcciones Angel B. Beltran, SA. Tanmateix, han rebut una trucada de l'alcaldia on se'ls convidava a mantenir una reunió, amb la condició que "no l'insultin a les mobilitzacions i que, abans de reunir-se, deixin l'acampada". Segons han informat a la DIRECTA, però, l'UCA no pensa deixar de fer mobilitzacions.

, així està el pati

BARCELONA · DUES CONCENTRACIONS DE CAIRE OPOSAT DAVANT EL CENTRE MÈDIC-ARAGÓ

Activistes pel dret a l'avortament reventen la missa ultra amb botzines i megafonia

Agnès Tortosa
redaccio@setmanaridirecta.info

El dia 25 de cada mes, desenes d'ultracatólics es reuneixen a les portes de la clínica Mèdic-Aragó amb l'objectiu d'intimidat i pressionar les dones que hi van per exercir el seu lliure dret d'interrompre l'embaràs. Com a resposta, des del mes de gener, diverses entitats que defensen l'avortament lliure i gratuït han convocat contramanifestacions al mateix lloc i hora.

Per primer cop, els altres van haver de desconvocar l'acte enmig de crits i esbrincades

El dissabte 25, per primer cop, les defensoras de la interrupció lliure de l'embaràs van ser majoria. A més, la seva presència, acompanyada d'un sonor sistema de megafonia i de potents botzines, va boicotejar des del primer moment les proclames ultrs i la missa que pretenien celebrar. Un cordó de Mossos d'Esquadra separava les dues concentracions, a poc més d'una desena de metres entre si. Diverses veïnes del carrer Viladomat,



ALBERT GARCIA

Les antiavortistes llueïen enganxines i pancartes que havien adquirit al Congrés de la Família celebrat al Palau de Congressos

residents a un edifici situat al costat de la clínica, es van afegir a la guerra sonora contra la presència ultra. Van instal·lar un potent equip de so i un projector de vídeo al balcó de casa i, quan es va fer foc, van emetre un petit vídeo clip amb imatges i lemes reivindicatius que es projectaven a la façana de l'edifici del davant. Davant la impossibilitat de fer la missa, alguns

dels presents es van posar de genolls i van començar a resar, d'altres van perdre els nervis. Un dels ultracatólics va amenaçar de mort els de la vorera del davant i va començar a aixecar el braç fent la característica salutació feixista.

Davant la violència emprada per l'individu, els agents dels Mossos van procedir a la seva reducció i identifica-

ció. La celebració, aquell mateix cap de setmana, d'un congrés estatal pel dret a la vida i la promoció de la família al Palau de Congressos de Catalunya feia temer una presència ultra nombrosa a l'acte. Però no va ser així i, per primer cop, van haver de ser ells els que van desconvocar l'acte, enmig de crits i esbrincades i sense ni poder acabar la missa i les pregàries.

"Eres un mierda de tío, no vales para nada, marica"

Agnès Tortosa
redaccio@setmanaridirecta.info

Aquesta va ser una de les frases apronunciades pels policies nacionals que van efectuar la detenció de nou persones en finalitzar la manifestació reivindicativa del Queeruption 8, l'any 2005, a Barcelona. I així consta a les declaracions que figuren a l'expedient judicial del cas. El conjunt d'humiliacions i agressions perpetrades durant aquella acció van ser denunciades, però totes elles han quedat impunes arran de l'arxivament de la causa. Els fets van ser de tal gravetat que Amnistia Internacional els va incloure al seu informe sobre homofòbia policial. Contràriament, la denúncia contra les

detingudes sí que s'ha instruït i investigat i, finalment, ha arribat a judici. Les inculpades estan acusades d'haver fet pintades i destrosses a una sauna i un hotel gays de l'Eixample. Totes elles ho neguen. La fiscalia demana un any i mig de presó i multes d'entre 5.700 i 11.000 euros per la majoria de les imputades. Una d'elles, però, afronta una petició de dos anys i mig i 11.400 euros. La marca que es va fer durant la trobada Queeruption 8 pretenia assenyalar el Gayxample com a "espai de mercantilització i guetització de la sexualitat" o pesseta rosa. Els fets van quedar vistos per sentència el 28 d'abril, mentre una concentració hi posava el contrapunt amb diversos actes al passeig de Lluís Companys (foto).



ALBERT GARCIA

Tens una idea de negoci?
Ara_Coop t'ajuda a fer-la realitat amb forma cooperativa

sectors
servís a les persones
autocupació
consum ecològic
solucions per a l'habitatge

assessorament
constitució
ajuts i subvencions
formació

info@aracoop.coop www.aracoop.coop
c. Premià, 15, 1a planta - Bcn 93 318 81 62

SI EL QUE NECESSITES ES
CONÈIXER-NOS MILLOR

ARA POTS!
subscriu-te

Có labora amb illacrua

Subscripció de prova

Per només 15 euros,
rebràs els 6 propers
numeros d'illacrua

Envia-me les teves dades
(nom, adreça postal i càrrec bancari) a:

secretaria@illacrua.cat

93 552 98 79

Via Laietana 45, escala B, pral 2a, 08003 Barcelona

illacrua



c/ Escorial 33 Barcelona
Teléfono 932 840 904
disco@disco100.com

HERBOLARI

Venda de plantes medicinals, tés, espècies i elaboracions artesanals

- Massatges (teràpies)
- Teràpies alternatives (Reiki, Flors de Bach...)
- Tallers (ús de Plantes Medicinals, Aromateràpia)

C/ Flassaders 14, 08003 Bcn Telf. 93 319 69 42

herboribera@gmail.com

, reportatge



Guangzhou: mirades i realitats de la ciutat xinesa



Guangzhou, capital de la província de Guangdong, al sud de la Xina. Ciutat de 12 milions d'habitants, la quarta més poblada de la Xina. És una de les ciutats que s'ha transformat més durant els darrers anys, juntament amb Shenzhen -a la mateixa província-, que ha passat de ser un poble, l'any 1975, a tenir una àrea metropolitana de 60 milions de persones, actualment. Part de la transformació de Guangdong ha estat causada per la instal·lació de tota mena d'indústries a la zona. Les multinacionals més grans del món s'han instal·lat en aquella província, coneguda com *la fàbrica del món*. A Guangdong, es fabrica de tot: joguines, roba, noves tecnologies, peces de tot tipus d'electrodomèstics, etc. La societat xinesa considera aquesta província com la més pròspera de tota la Xina, però només es fixa en la

producció i la feina, perquè si parlem d'impacte ambiental, de destrucció de patrimoni històric i de mà d'obra explotada laboralment de manera sistemàtica, Guangdong també s'emporta la pitjor part.

Deixant enrere un dels aeroports més luxosos que havíem vist mai, la realitat de Guangzhou és ben diferent. El primer que se'n planta davant dels ulls són milers d'edificis apilats i en forma de rusc d'abella, autopistes de tres pisos i zones de la ciutat que no han d'envejar res al que va aconseguir Ridley Scott a *Blade Runner*. Quan abandonem el taxi i trepitgem la ciutat, el primer que trobem són desenes de persones sense sostre que viuen sota les autopistes, als edificis a mig fer o a qualsevol part de la ciutat on es puguin refugiar de la crua realitat urbana de les ciutats xineses. Cada any, a la Xina, 10 milions de persones abandonen el camp per

emigrar a les ciutats: Aquest fenomen ha fet que milers de persones visquin i treballin en condicions inhumanes i passin de la dura realitat del camp a la -més que crua- realitat de les ciutats.

Al mateix temps, trobem una societat -tots els extractes socials- que dirigeix el seu benestar cap a un consumisme compulsiu. La classe alta, als centres comercials luxosos i les botigues de les marques més conegudes internacionalment i les classes més marginades, als milers de mercats de còpies o saldos que envaeixen els barris de la ciutat, consumim per tot i per tothom. Sorpren l'element sobre el qual està sustentant el seu creixement accelerat un govern comunista: consum, producció, destrucció ambiental i la infame explotació de la seva pròpia gent. Deu ser que han passat del comunisme al consumisme?



, així està el pati

CONTRACRÒNICA · LA GENERALITAT ORGANITZA UNA RECEPCIÓ PER SANT JORDI AMB LA 'CRÈME DE LA CRÈME' DE L'EMPRESARIAT

Un matí d'orxata, Rajoy i empresaris al Palau de Pedralbes

Iolanda Guillaumot
redaccio@setmanaridirecta.info

Es grans empresaris i els polítics dels partits grans tenen uns llocs -pocs, petits i selectes- per trobar-se de manera discreta -Cercle d'Economia, Círculo Ecuere, avantlloges del Liceu o del Camp Nou i algun club de golf o de tennis barceloní- però, una vegada l'any, es deixen fotografiar junts, de manera distesa i en públic al Palau de Pedralbes, a la part alta de Barcelona. El president del govern de la Generalitat, José Montilla, els convida a tots a una xocolatada amb melindros a mig matí, aprofitant la diada de Sant Jordi. Allà, es troben, prenen algun canapè i una copa de cava, se saluden, s'abraquen, conversen i, els que encara no es coneixen, s'intercanvien targetes amb telèfons de contacte. És l'encontre més multitudinari i públic entre empresaris, polítics i una part de la societat civil del país.

Sembla que ningú volia perdre l'oportunitat de conversar amb Rajoy

Tot i que Montilla va eliminar el discurs institucional del president -instaurat per Pasqual Maragall el 2004- amb l'objectiu de no "polititzar" la diada de Sant Jordi, el cert és que l'esmorzar del Palau de Pedralbes cada any és més polític i menys cerimonial. Enguany qui més va ressorgir entre la *crème de la crème* de l'alta societat catalana va ser el president



Representants del govern català durant la celebració institucional de Sant Jordi al Palau de Pedralbes de Barcelona

del Partit Popular, el gallec Mariano Rajoy. Aconsellat pel seu cap de gabinet -el català Jorge Moragas- i l'home que més mana al PP català -l'ultraconservador Jorge Fernández Díaz-, el líder de la dreta espanyola va decidir fer un passeig per Barcelona en ple Sant Jordi i va aprofitar per trobar-se durant mitja hora a Pedralbes amb Montilla. A banda d'algun to *freaky*, com la topada amb l'alcalde d'Ogassa Ramon Tubert, que li va regalar una barretina, Rajoy va aprofitar per saludar mig govern català -des de la consellera de Sanitat Marina Geli (PSC) fins al conseller d'Interior Joan Saura (ICV)- i alguns membres de la *high-class* barcelonina com l'advocat i exdirigent de

CIU Miquel Roca o el president de la Fira de Barcelona i exdirigent del PP Enrique Lacalle. Hores després, en un altre d'aquest espais per fer *contacts* informals, el Club de Tennis Barcelona -on es jugava el Torneig Comte de Godó-, Rajoy va trobar-se amb l'expresident del PP català i actual cap de Vueling Josep Piqué i amb el president del Barça Joan Laporta. Sembla que ningú volia perdre l'oportunitat de conversar amb Rajoy.

Una altra de les estrelles de la jornada, eclipsada per Rajoy, va ser l'espluga Carme Chacón, ministra de Defensa i aspirant a tot a Madrid. Precissament, va arribar acompanyada d'un munt d'homes amb medalles i es-

trelles que se suposa que eren els caps de la Capitania General militar a Catalunya. Tot i la calor que feia, cap d'ells no es va voler treure la jaqueta del seu uniforme verd. Uf! Al costat dels militars, l'altre personatge il·lustre que va passar més calor segurament va ser l'arquebisbe de Barcelona, Lluís Martínez Sistach. La seva sotana negra va ser perseguida amb insistència per tot el parc per un conegut reporter català de La Sexta de Jaume Roures, fins que un dels seus sacerdots escortes va cridar: "Prou!".

El Sant Jordi d'empresaris i polítics
Més enllà de la política, a Pedralbes, s'hi va parlar -i molt- d'economia. Un

altre dels convidats més requerits per la concurrència va ser el vicepresident de Seat, Ramón Paredes, però no se sap si pel fet d'haver aconseguit l'adjudicació de la fabricació de l'Audi Q3 a Martorell o per haver aconseguit congelar el sou a la plantilla gràcies a les amenaces de la multinacional. Empresaris i directius de totes les entitats financeres catalanes -entre ells Rafael Jené, director general de Caixa Tarragona- van participar de la trobada i, s'intueix, van aprofitar per respondre els dubtes sobre la falta de crèdit bancari als convidats. Alguns empresaris coneguts com, per exemple, Salvador Alemany -Abertis-, Jesús Farga -Farggi-, Lluís Bassat -Bassat Ogilvy-, Alejandro Goñi -Pimec- o Antoni Pont -grup Borges- també conversaven tranquil·lament amb dirigents polítics com el ministre espanyol Celestino Corbacho, l'exalcalde de Barcelona i ara ambaixador a Turquia Joan Clos o l'exconseller socialista Ferran Mascarell. Tampoc no hi va faltar -amb la llei de l'audiovisual que prepara el Congrés al punt de mira- la plana major dels grups de comunicació catalans: José Manuel Lara Bosch -Planeta-, Jaume Rouras -Mediapro- i els directors de tots els diaris del país. Tot el govern i els diputats van suar de valent sota el sol del migdia a Pedralbes a canvi d'una orxata. La recepció a Pedralbes va costar, segons fonts del govern, un 25% menys que l'any passat. El que no van explicar, però, és el cost total dels 650 litres de xocolata -la major part de la qual va sobrar, segons els cambrers contactats per l'ocasió-, els 200 litres d'orxata i la contractació d'una cinquantena de persones per atendre els convidats especials de la Generalitat. Sort que estem en crisi.

Regalen el llibre 'La cara fosca del pla Bolonya' als polítics reunits a Pedralbes

Una vintena de professors i professors d'universitats catalanes va lliurar el llibre *La cara fosca del pla Bolonya* als polítics i empresaris reunits el 23 d'abril passat a la recepció oficial del Palau de Pedralbes. Alguns dirigents polítics i càrrecs institucionals no van tenir més remei que acceptar el llibre -tot i que després el van intentar amagar o es desfeien d'ell gràcies als seus assistents personals-, amb l'excepció del conseller d'Obres Públiques, Joaquim Nadal (PSC), que va rebutjar el llibre amb total rotunditat. Els professors, integrants de l'Assemblea de Personal Docent i Investigador (PDI) i del Personal d'Administració i Serveis (PAS) de les universitats públiques catalanes, van respondre als recels de Nadal i van explicar que l'objectiu de l'acció era que "la lectura del llibre ajudi a obrir un procés de diàleg, avui congelat" sobre l'aplicació de l'Espai Europeu d'Ensenya-



ment a l'Estat espanyol. "És desitjable que actituds com la del conseller Nadal no es repeteixin en el futur", reivindicuen.

Coincidint amb la diada de Sant Jordi, l'Assemblea de Personal Docent i Investigador i el PAS van editar el llibre *La cara fosca del pla Bolonya. Contra la Universitat S.A. i en defensa de la Universitat Pública* (es pot descarregar gratuïtament a assembleapdi.com, universidadpublica.net/llibre). El text recull l'anàlisi de científics, professorat i estu-

dians sobre el *model neoliberal* d'aplicació de l'Espai Europeu d'Ensenyament a les universitats catalanes. El llibre, a més de ser un tribut a la lluita estudiantil dels darrers cursos -que ha estat el catalitzador d'una naixent consciència crítica entre treballadores i professorat universitari-, ofereix una mostra de l'argumentació de l'anomenat -de manera simplista- moviment anti-Bolonya.

L'obra denuncia que la lluita contra l'aplicació de Bolonya no respon ni al desconeixement ni a la manca d'informació. L'edició de *La cara fosca del pla Bolonya*, segons els membres de l'assemblea de professors i del PAS, pretén obrir diàlegs i processos plurals i participatius de construcció d'un model d'universitat pública compromès amb les necessitats de la societat actual, amb la qualitat docent i científica i amb un pensament reflexiu i creatiu. DIRECTA TERRASSA



Marxa per la llengua a la Rambla de les Flors

La tradicional manifestació pel català, convocada per l'Esquerra Independentista del Barcelonès, va recórrer la concorreguda via, encapçalada per una pancarta amb el lema "El bilingüisme trepitja la nostra llengua. Als Països Catalans en català". Unes 500 persones van participar de la mobilització, que va finalitzar amb un acte polític i una ballada de bastons a la Plaça del Rei. NORA MIRALLES

, així està el pati

BARCELONA · DISCRIMINACIÓ D'AFECTATS PER LA SÍNDROME DE TOURETTE AL METRO

“Senyor, ho sento, però no està validat per agafar aquest transport”

Fran Richart
redaccio@setmanaridirecta.info

No és el primer cop que Joan Pujades ha hagut d'escoltar aquesta cantarella en boca d'algun membre de la seguretat privada dels transports públics de Barcelona. Joan, estudiant d'història a la UB i veí de Sants, es dirigia a la facultat el diumenge 12 d'abril a la tarda quan un guarda de seguretat li va impedir entrar als vagons del metro a la parada de la línia verda de Sants Estació. Tot i que l'afectat va explicar al vigilant que patia la síndrome de Tourette i que era un problema tractat i del qual ell és plenament conscient, finalment va aca-

Va explicar al vigilant que patia la síndrome de Tourette i que n'és plenament conscient

bar anant a peu. Segons explica Pujades, no és el primer cop que viu aquesta situació. Està fart de veure's sotmès -dia a dia- a la discriminació a causa de la ignorància de la societat sobre la seva síndrome i de l'actitud del personal de seguretat privada, que li ha fet perdre més d'un examen després d'impedir-li viatjar. La síndrome de Gilles de Tourette és un trastorn neurològic que es caracteritza per la producció de tics motors i vocals de forma involuntària, que es mesuren segons la seva intensitat. Aquesta malaltia, de la qual se sap molt poca cosa, afecta un 1% de la població mundial -25.000 casos diagnosticats a tot l'Estat espanyol- i rep el nom del neuròleg francès que va descriure els seus símptomes per primera vegada, l'any 1885.

Davant la problemàtica que viu diàriament, Joan Pujades -juntament amb Erena de Santiago de la Fundació Tourette i Josep Garganté de la CGT- mantindrà una reunió amb un representant de l'empresa, el 29 d'abril, per trobar mesures que evitin la discriminació. “Creus que un guarda de seguretat privada sabrà que és la Tourette? Si això no ho toquen ni a la carrera de psicologia”, diu Erena de Santiago. I



Joan Pujades a l'andana de metro de Sants-Estació on se li va prohibir l'accés

és que, tant Joan com Erena, coincideixen que la difusió i la formació són la clau definitiva del distanciament social que viu la gent afectada per aquest trastorn. Per la seva banda, Joan Pujades ha engegat una campanya de signatures per denunciar el cas i perquè la gent tingui un mínim d'informació sobre la síndrome o, si més no, entenguin que “tinguis tics o un altra cosa, tens el mateix dret de viatjar que ells”. Les fulles per signar es troben a la biblioteca de la Universitat de Barcelona al Raval, a la Facultat de Medicina (UB) i a l'Hospital Clínic.

“Generalment, mai no acostumes a haver-hi problemes”, declara Erena de Santiago. La membre de la Fundació Tourette explica que els afectats d'aquesta malaltia se solen posar nerviosos si es veuen acorralats però que, als llocs públics, aquesta situació es pot evitar amb una bona comunicació. En alguns països, s'ha optat per un

carnet identificador, idea de la qual Joan no discrepa gaire, tot i que desconfia que sigui efectiva. Per la seva banda, la Fundació Tourette lluita per l'acceptació de la malaltia mitjançant la formació, ja sigui escolar, del professorat o els psicòlegs, a través de seminaris a qualsevol facultat o a l'Institut de Seguretat Pública de Catalunya.

Actualment, els Estats Units i el Canadà són els països capdavanters en la investigació de la síndrome de Tourette. Les darreres investigacions han obtingut uns resultats espectaculars en pacients amb trastorns molt severos amb l'operació quirúrgica mitjançant la tècnica d'estimulació profunda cerebral. En relació a la medicació, Joan declara que “els medicaments comporten efectes secundaris i problemes derivats que poden complicar la situació”. Pujades exposa que hi ha moltes mentides i manipulacions al voltant de la malaltia, sobretot pel que fa a la temà-

tica de sentiments, relacions sexuals i capacitat per entendre i acatar les normes. A més, en la línia de la reeducació, Joan declara que hi ha altres tècniques no repressives que s'haurien d'enfocar cap a l'acceptació d'un mateix en lloc de sotmetre l'individu a unes pautes de comportament. Expressar-se amb llibertat sense repressió.

Mossos i trastorns mentals

No han estat poques les intervencions desafortunades dels mossos d'esquadra durant el trasllat o la immobilització de persones afectades per trastorns mentals. Un dels casos més sonats va ser el de Cercs (Berguedà) l'any 2003, quan quatre agents i un sanitari van emmanillar i immobilitzar amb un matalàs un home de 44 anys que patia una crisi d'ansietat i li van provocar la mort. Un any després, a Santa Susanna (Maresme), un altre home va morir d'asfíxia quan sis mossos i

dos policies locals van reduir-lo mentre esperaven els serveis mèdics. Arran d'aquest cas, la fins llavors consellera d'interior Montserrat Tura va acordar amb la Federació Catalana d'Associacions de Familiars de malalts mentals que els agents que s'encarreguessin de tractar aquests casos ho farien sense uniforme i sense arma reglamentària. Però aquest compromís no s'ha fet efectiu, tal com es va comprovar amb la mort de Juan Antonio Aroca, afectat d'esquizofrènia, a Malgrat de Mar. Els agents van disparar vuit trets que van matar Juan Antonio i van ferir el seu pare. Arran d'aquest cas -que va aixecar molta polseguera- i com a mesura per evitar episodis semblants, Saura va engegar cursos de formació per Mossos i policies locals amb l'objectiu que els agents practiquessin “intervencions adequades” i, alhora, va prohibir les armes electròniques taser-reivindicades pels agents- fins a noves ordres.

KARBUNKO nou disc ja al carrer!!
KARBUNKO hazte camino
kamiloasetas muskaria distri
www.nodo50.org/kamiloasetas

productes de la terra
El portal de venda de productes dels PPCC
www.productesdelaterra.cat

editorial Virus
Ara també en català
www.viruseditorial.net
c/ Aurora 23 baixos 08001 Barcelona | Tel./Fax. 93 4413814 | virus@pangea.org

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

LA XINA · EL PAÍS ENCARA UN ANY DE REPTES I ANIVERSARIS SIMBÒLICS

El Falun Gong es fa sentir a la bassa d'oli xinesa

Fa deu anys, un moviment espiritual va sacsejar el poder monolític del Partit Comunista xinès. Ara, més ric i poderós, continua denunciant la seva il·legalització i persecució

Daniele Massaccesi i Laia Gordi
Pequín

A cabats els Jocs Olímpics de Pequín, el 2009 segurament serà un any per recordar i reflexionar a la Xina arran del gran nombre d'aniversaris nacionals que s'esdevindran, més o menys feliços i més o menys celebrats pel Partit Comunista xinès. Entre els primers, el 60 aniversari de la proclamació de la República Popular de la Xina -l'1 d'octubre de 1949- i de la Marina de l'Exèrcit de Alliberament Popular -el 20 d'abril de 1949- destaquen sobre els altres, però també els 90 anys del Moviment del 4 de maig de 1919. En segona posició, la llista encara és més llarga. Hi trobem diversos esdeveniments tristos: les revoltes al Tibet de 1959 i 1989, la vaga d'estudiants a la plaça Tiananmen -juny de 1989- i, tot just fa un any, els fets tristos i sanguinolents de la revolta a Lhasa -març de 2008- o del terratrèmol a Sichuan -el mes de maig.

El seu poder desestabilitzador no venia d'Occident, sinó d'una part de la pròpia tradició

Per bé o per mal, celebrades o no, aquestes dates estan gravades a la memòria col·lectiva de la història de la Xina i, fins i tot, universal. Una d'aquestes dates, tot i que potser passa més desapercebuda fora del vast territori xinès, és el 25 d'abril de 1999. Tal dia, deu mil manifestants es van concentrar silenciosament al complex d'edificis de Zhongnanhai, seu central del Partit Comunista de la Xina (PCX), situat al cor de Pequín, i van sorprendre la policia i les autoritats. Qui eren aquestes persones i per què protestaven?

En practicants del Falun Gong i es trobaven a Pequín per denunciar l'arrest, dos dies abans, d'alguns dels seus membres a la ciutat portuària de Tianjin, a dues hores de la capital xinesa. El primer ministre Zhu Rongji en va rebre una delegació i els va prometre relaxar l'empresonament dels detinguts. La manifestació es va dissoldre sense massa problemes i el practicants del Falun Gong van tornar a casa seva.

Però, després de la trobada amb Zhu Rongji, el president de la República Popular de la Xina i el secretari del PCX, Jiang Zemin, va arrencar una campanya de repressió ferotge contra el



Membres del Falun Gong denuncien les tortures als camps de treballs forçats xinesos a través d'un simulacre

moviment, definit com a "malvat, obscurantista, reaccionari i subversiu". L'article 300 del codi penal xinès penalitza qui usa la religió com a cobertura per minar l'estabilitat i la seguretat de l'Estat. El Falun Gong és un grup del tot heterogeni i divers que recull elements del budisme i el taoisme, barrejats amb la pràctica d'exercicis de gimnàstica que recorden el tai-txi, meditació, respiració, pseudociència i fantasia. El Falun Gong va ser declarat fora de la llei i les persones que el segueixen, en feien proselitisme o el practicaven es van veure tancades a les presons xineses.

Segons fonts del moviment, la repressió -iniciada oficialment ara fa deu anys- ja ha causat tres mil morts, seixanta mil persones torturades i centenars de milers d'arrestades. Malgrat les bases i les creences *sui generis* i particulars del Falun Gong -el mestre del qual, Li Hongzhi, assegura que ve d'un altre planeta i que és invisible-, l'any 1999, el moviment comptava amb 80 milions de seguidors xinesos i diversos milions més arreu del món. Sense que hi hagi cap llista ni registre dels seus seguidors i tenint en compte que la

transmissió del seu coneixement i la seva pràctica és del tot gratuïta, de fet, és difícil calcular el nombre real de practicants arreu del món, però s'estima que pot superar els 100 milions de persones.

"Involuntàriament, ha empès la Xina cap a una major democratització"

Li Hongzhi també parla de la iminent fi del món i convida els malalts a no curar-se a través de la medicina moderna, perquè és dolenta per l'esperit. Les autoritats xineses s'han mostrat preocupades per aquestes afirmacions, que -segons els seus portaveus- han portat a la mort de diversos centenars de practicants xinesos. Però el Partit Comunista xinès es va preocupar, sobretot, davant el ràpid increment de practicants d'aquest moviment, que aglutina individus de totes les edats i les classes socials, a partir

de 1994. Des d'aquest punt de vista, és una amenaça a la seva autoritat i a l'estabilitat del país, motiu pel qual el PCX va començar a obrir processos l'any 1996, fins a l'episodi de 1999. El què és interessant del Falun Gong, però, és que va sorprendre el Partit perquè el seu poder desestabilitzador no es basava en l'obertura del país a l'Occident, sinó en l'obscurantisme d'una part de la pròpia tradició.

Arran dels esdeveniments del Falun Gong, el govern va tirar endavant algunes reformes polítiques d'obertura i modernització amb prudència i atenció, però també amb decisió i determinació. Francesco Sisci, periodista italià fincat a la Xina des de fa més de vint anys, explica: "Potser sense els fets de fa deu anys, el partit hagués dubtat més. Per tant, com ensenya la teoria xinesa del yin i el yang, tota cosa negativa té elements positius. Ara, deu anys després, potser fins i tot cal agrair al Falun Gong que, involuntàriament, hagi empès la Xina cap a una major democratització".

Durant els últims deu anys, els practicants del Falun Gong no han deixat de fer-se sentir, especialment a l'es-

tranger, però també al cor de la Xina: cinc membres es van prendre foc el gener de 2001 davant del Palau del Poble -a la cèntrica plaça Tiananmen- per protestar contra la persecució en massa contra el seu moviment. Entretant, el Partit festejava el cap d'any xinès. Altres membres s'han suïcidat o s'han deixat arrestar i maltractar per la policia arreu de les províncies xineses.

Qui sap què tindrà preparat el mestre Li Hongzhi o els altres practicants durant el 2009. Segur que la cosa ja s'està coent: el 4 de febrer, *Àsia News* va publicar un article on deia que els missatges del Falun Gong han estat impresos d'amagat sobre bitllets de cinc i deu renminbis -cinquanta cèntims i prop d'un euro aproximadament.

Francesco Sisci, diu que "la Xina del Falun Gong seria una tragèdia", però en un país on l'oposició al govern o qualsevol tipus d'activisme és inexistent, aquest moviment intern -fort i xinès- i la reacció del Partit no deixa de ser interessant per tots aquells que busquen entendre una mica més la Xina sense recórrer als paral·lelismes amb el món occidental.

PALESTINA · BIL'IN CONCLOU AMB ÈXIT LA QUARTA CONFERÈNCIA INTERNACIONAL DE RESISTÈNCIA POPULAR

Lluita no violenta pel poble palestí

Laia Gordi
Barcelona

Per quart any consecutiu, el poble palestí de Bil'in, a Cisjordània, ha celebrat la Conferència Internacional de Resistència Popular del 22 al 24 d'Abril. Bil'in, un poble petitíssim que fa frontera amb Israel, ha esdevingut -des de fa quatre anys- un símbol de la lluita i la resistència pacífica de la població en contra de l'ocupació israeliana i la construcció del mur. Una paret insalvable que els roba més de la meitat de les terres cultivables de la població i que deixa diverses famílies sense ofici ni benefici. Al petit llogaret, com a molts d'altres que en segueixen l'exemple, es convoca una manifestació cada divendres. Són quatre anys de marxades setmanals, en què palestins, israelians solidaris amb la lluita palestina i activistes vinguts d'arreu s'apropen de forma pacífica fins al mur en construcció per denunciar la il·legalitat i la injustícia que suposa. Els soldats israelians, però, no responen amb crits i consignes, sinó amb bales de goma, projectils de

El document conclusiu afirma la urgència de posar fi a la baralla entre Al-Fatah i Hamas

gas lacrimogen de llarg abast, bombes de so, etc. La població ha vist morir més de dues i tres persones, l'última fa tan sols quinze dies. Es tracta de Basem Abu Rahma, que va perdre la vida el 17 d'abril mentre participava de la marxa de cada divendres. Un projectil li va impactar a l'estómac i va morir a l'acte. A la manifestació de la setmana següent, no hi van faltar les corones de flors ni les samarretes amb la seva imatge. La seva mort se suma tristament a les mostres de brutalitat de l'exèrcit israelià. Basem Abu Rahma, com és habitual, només cridava consignes a molta distància dels soldats i del mur.

La quarta Conferència de Resistència Popular s'ha hagut de celebrar sota un ambient de dol, però ha comptat amb un èxit d'assistència -prop de 500 persones- i amb la presència de diverses personalitats. Entre elles, la nord-irlandesa premi Nobel de la Pau Mairead Maguire, la vicepresidenta sortint del Parlament

Europeu Luisa Morgantini i el primer ministre palestí Salam Fayad, a més de Zico Tamela -sindicalista sud-africà-, Iman Hamouri -director del Centre d'Art Popular de Jerusalem- i Haidar Eid -membre del Consell de Direcció del PACBI, que ha intervingut per videoconferència des de Gaza, entre molts altres representants i defensors de la resistència palestina no violenta.

Una de les estratègies que ha tingut més ressò és la del moviment internacional BDS -bloqueig, desinversió i sancions-, que es configura com una de les eines més eficaces contra la política del govern israelià, definida com un apartheid pels organitzadors. També s'ha subratllat la necessitat de traçar un pla d'acció unitari d'àmbit internacional perquè sigui tan efectiu com ho va ser per Sud-àfrica. Es tracta de denunciar especialment la impunitat amb què actua Israel, un exemple recent: la massacre de Gaza.

El document conclusiu afirma la urgència de posar fi a la divisió i la baralla entre Al-Fatah i Hamas per restablir la unitat nacional palestina, essencial per aconseguir la independència. Es demana als màxims representants de l'ANP que recolzin de forma activa la resistència popular palestina i que adoptin una línia clara i incisiva contra la colonització israeliana de Jerusalem i Cisjordània i contra la construcció del mur de separació. Reforçar la cooperació amb els moviments i els grups israelians que lluiten "contra l'opressió" i refutar qualsevol forma de "normalització" amb l'Estat d'Israel mentre continui l'ocupació.

També s'ha senyalat que, per acabar amb el conflicte, cal que l'agenda unitària del poble palestí assumeixi els punts següents: dos estats, tornar a les fronteres del 67 i insistir que la comunitat internacional es posi clarament en contra de la política d'ocupació i de violació permanent dels acords internacionals i dels drets humans per part del govern d'Israel. El primer ministre Fayad ha ratificat el suport de l'ANP a totes les estratègies de resistència popular no violenta.

L'organització de la Conferència també ha comptat amb la participació d'una delegació de la campanya unitària catalana Amb Palestina al Cor i amb membres de l'Agència Catalana de Cooperació Internacional pel Desenvolupament.

Malgrat l'escalada de violència per part d'Israel, l'opció de la resistència pacífica és majoritària entre la població palestina.



Imatges de les marxades de divendres, amb activistes fent una asseguda i participants afectats per gas lacrimogen.

www.arccoop.coop

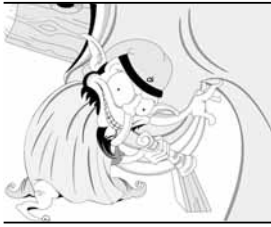
www.lafalcata.cat

43800 Valls (Tarragona)
Telefon: 977 608 329
lamariadevalls@hotmail.com
www.lamariadevalls.com

www.radiopica.net



, espai directa



PROMOCIÓ!

Subscriu-te a la Directa i emportat un regal a elegir entre cd's, samarretes i llibres...

**Consulta el catàleg a la nostra web:
www.setmanaridirecta.info**

Directament presenta'ns!

➤ Si voleu organitzar una presentació del setmanari, truqueu o escriviu a directa@setmanaridirecta.info

Ja som prop de 1000! Encara no estàs subscrita?

Suma't al nostre projecte i dona'ns el teu recolzament rebent cada setmana la DIRECTA a casa, o al teu punt de venda més proper. Pots fer la teua subscripció:

- trucant al 935 270 982 o bé al 661 493 117,
- enviant un correu electrònic a subscripcio@setmanaridirecta.info o be a directa@setmanaridirecta.info,
- per correu ordinari al C. Juan Ramón Jiménez, 22. 08902 de l'Hospitalet de Llobregat, o
- omplint el formulari que trobareu a la nostra pàgina web

Punts de venda

BARCELONA

LES CORTS
Copisteria Facultat de Biologia UB
Copisteria Facultat de Física i Química UB
Llibreria l'Economista Facultat d'Economia UB
GRÀCIA
Cap i Cua • Torrent de l'Olla, 99
Infoespai • Plaça del Sol, 19
Taifa • Verdi, 12
Distrivinyes • De l'or, 8 (Plaça del Diamant)
Quiosc Punt i Coma • Guillem Tell, 29
EIXAMPLE
Quiosc Manu • Nàpols-Roselló
POBLENOU
Taverna Itaca • Pallars, 230
Cus-Cus • Rambla Poblenou, 77
CLOT
La Farinera • Gran Via, 837
CSO La Revoltosa • Rogent, 82
SANT ANDREU
Patapalo • Rubén Darío, 25
Bar La Lira • Coroleu, 14
Bar La Lluna • Ramón Batlle, 17
Quiosc Comerç • Plaça Comerç
Quiosc Rambla • Fabra i Puig, 10
Trèvol • Portugal, 22
NOU BARRIS
Ateneu Popular de 9 Barris • Portlligat, 11-15
Can Basté • Passeig Fabra i Puig, 274
Casal de Joves de Roquetes • Vidal i Guasch, 16
Casal de Joves de Prosperitat • Joaquim Valls, 82
Casal de Joves de la Guineueta • Pl. ca n'Ensenya, 4
CIUTAT VELLA
AQUENI • Méndez Núñez, 1 principal
Xarxa Consum Solidari • Pl. Sant Agustí Vell, 15
El Lokal • de la Cera, 1 bis
La Rosa de Foc • Joaquim Costa, 34

Quiosc Colom • Rambles
Quiosc Tallers • Rambles
Quiosc Canaletes • Rambles
Quiosc Hospital • Rambles
Llibreria Medios • Valldonzella, 7
SANTS
Cernre Social de Sants • Olzinelles, 30
Espai Obert • Violant d'Hongria, 71
La Ciutat Invisible • Riego, 35
Terra d'Escudella • Premià, 20
Teteria Malea • Riego, 16

BELLATERRA
Quiosc de Ciències de la Comunicació

BERGA
Llibreria La Mafalda • Plaça Viladomat 21

CORBERA DE LLOBREGAT
Llibreria Corbera • Psg. dels Arbres, 4
Le Centro • Andreu Cerdà, 12

CORNELLÀ DE LLOBREGAT
El Grillo • Libertario Llinars, 44
CSO Banka Rota • Rubió i Ors, 103

ESPARREGUERA
Taverna Catalana L'Esparracat • Feliu Munné, 18

ESPLUGUES DE LLOBREGAT
Quiosc Reine • Ctra. Cornellà amb Dr. Manuel Riera
Ubud Artesania • Mestre Joaquim Rosal, 22

GIRONA
Llibreria 22 • Hortes, 22
Llibreria Les Voltes • Plaça del Vi, 2
La Màquia • Vern, 15

SANTA COLOMA DE GRAMENET
La Krida • Sicília, 97
Bar Linea I • Sant Josep, 48

GRANOLLERS
Llibreria La Gralla • Plaça dels Càbrils, 5
Anònims • Miquel Ricomà, 57
El Racó Ecològic • Roger de Flor, 85

L'HOSPITALET DE LLOBREGAT
Quiosc Montserrat • Pl. Mare de Déu de Montserrat
Quiosc • Plaça del Repartidor
La Resistència • Rosalía de Castro, 92

LLEIDA
Ateneu La Maranya • Parc, 13
La Falcata • La Panera, 2
Quiosc Discom • Alfred Perenya, 64
Espai Funàtic • Pi i Margall 26
La Vella Escola • Clot de les Monges, 1

MATARÓ
Llibreria Robafaves • Nou, 9

MANRESA
Moe's • Joc de la Pilota, 9

MOLINS DE REI
Llibreria Barba • Rafael Casanoves, 45
La Bodegueta • Pintor Fortuny, 45

OLOT
Llibreria Dòria • Sant Tomàs, 6

REUS
Bat a Bat Kultur • Sant Elies, 29

RIBES DEL GARRAF
Llibreria Gabaldà • Plaça de la Font, 2

SANT BOI DE LLOBREGAT
Ateneu Santboià • Av. Maria Girona, 2

SANT FELIU DE LLOBREGAT
Teteria Índia • Jacint Verdaguier, 9
Ateneu Sanfeliuenc • Vidal i Ribas, 23

SANT JOAN DESPÍ
Llibreria Recort • Major, 60

SEU D'URGELL
Llibreria La Llibreria • Sant Ot, 1

SOLSONA
Llibreria Cal Dach • Sant Miquel 5

TARRAGONA
CGT Tarragona • Rambla Nova, 97-99, 2n pis

TERRASSA
L'Estapera • de Baix, 14

VALLS
La Maria de Valls • Forn nou 26

VIC
Llibreria La Tralla • Riera, 5

VILAFRANCA DEL PENEDÈS
La Fornal • Sant Julià, 20

DESCOMpte DIRECTA

Presentant la següent entrada, tindreu un descompte de 2 euros a l'espectacle "Pau" de la companyia teatral "La Quadra Màgica"

Una veu nova, una veu nova, una veu nova, una veu nova. Més que una veu, és la veu de la pau. Pau, Pau, Pau.

La Quadra Màgica presenta

PAU?

2a Temporada

inspirada en El Cant dels Ocells, de Pau Casals

TEATRE • PAELLA • LIVE MUSIC

4 euros

Teatre Lliantol
C/ Riera 7 (Raval)

DILLUNS
21:30 H

<http://laquadra.plangton.com>

Tel. 93 243 48 63

amb el suport de

CAVALARIERS
P.L.L.

ICat fm

Em subscric! i vull rebre el cd "La Directa a 100"
al setmanari dels moviments socials Directa per un any i 48 números.

Nom i cognoms _____
Adreça _____ CP _____ Municipi _____
Telèfon _____ Correu electrònic _____
Quota: ordinària | 70 euros Solidària | 140 euros Altres quantitats | _____ euros
Forma de pagament: Domiciliació bancària Ingrés Altres
 Vull rebre el cd "La Directa en 100"

De conformitat amb la Llei de Protecció de Dades, teniu dret a accedir al fitxer, rectificar o cancel·lar totes les dades personals. La Directa es compromet a no fer-les servir amb cap finalitat comercial.

, observatori dels mitjans

observatorimijans@setmanaridirecta.info

PREMSA

Alarma a 'El Periódico' per la grip porcina

El diari publica que la malaltia arriba a Catalunya sense que se n'hagi confirmat cap cas

Joan G. Vallvé

El *Periódico* del dilluns 27 d'abril obria la portada amb el títol "La nova grip s'expandeix i aterra a BCN i Girona" i amb una fotografia de dues dones a l'Aeroport del Prat, arribades de Mèxic, una de les quals duia una màscara de paper. A l'interior, a la pàgina dos, el diari insistia: "El nou virus gripal s'expandeix pel món i arriba a Catalunya" i dedica quatre pàgines i l'editorial a l'alarma vírica. *El Periódico* carregava tota la tinta contra el virus, com la majoria de diaris, ràdios i canals de televisió.

El mateix dia, *La Vanguardia*, per exemple, va obrir portada amb el títol "L'alerta de la nova grip s'escampa per Espanya" i l'*Avui* obria amb la fotografia d'una noia amb una màscara a Mèxic i el destacat "La grip porcina s'estén des de Mèxic a tot el món". L'alarma dels mit-



jans de comunicació no era ni és poc fonamentada, però els titulars d'*El Periódico* es passaven de voltes.

La diferència és que *El Periódico*, a la portada i al títol de l'interior, deia que el virus havia arribat

a Barcelona i a Girona, tot i que no se n'havia confirmat cap cas -només eren casos sospitosos. Els altres diaris deien que l'alarma s'havia escampat o que hi havia casos sospitosos, però *El Periódico*, amb una fotografia alarmista, donava a en-

tendre que l'epidèmia era al Principat. Dilluns mateix es va confirmar que el cas d'Almansa era una infecció del virus A/H1N1, el que causa la grip porcina. Però això no va ser fins a la tarda i, dels altres casos sospitosos, no se'n va dir res. A l'interior de l'article d'*El Periódico* s'explicava que els pacients havien arribat de Mèxic feia poc i que tenien els símptomes de la malaltia, però que no estava confirmat que la patissin i calia esperar els resultats de les anàlisis.

Afirmar que la grip porcina ha arribat al Principat a partir d'una sospita, tenint en compte que els símptomes de la grip porcina són els mateixos que els de la grip comuna o els d'un refredat, és -com a mínim- massa atrevit. La portada d'*El Periódico* del dia 27 d'abril, senzillament, no es podia contrastar de cap manera, no es basava en informació real i només conduïa a l'alarma social i a la por.

> El SPC, preocupat per la precarietat

El VI Congrés del Sindicat de Periodistes de Catalunya (SPC), que es va fer dissabte 25 d'abril, va cloure amb l'elecció del periodista de TV3 Ramon Espuny com a nou president, una nova junta directiva i un comunicat on es feia pública la preocupació dels assistents per la precarietat del sector. Segons el Sindicat: "Moltes empreses de comunicació utilitzen l'excusa de la crisi per impulsar retallades de plantilla que no estan justificades per la seva situació econòmica, ja que en els darrers anys han registrat notables beneficis". El Sindicat fa referència, sobretot, a la situació dels col·laboradors per peça, que són els que pateixen més inestabilitat laboral, no tenen cap mena de garantia i, sovint, no són reconeguts ni tan sols pels comitès d'empresa dels mitjans on treballen. Però, dos dies abans del Congrés, per exemple, el Sindicat va comunicar que l'agència EFE volia obligar els corresponsals a ser autònoms amb l'excusa que els obligava el nou estatut dels autònoms.

El Congrés del Sindicat també s'ha mostrat solidari amb els periodistes agredits pels Mossos d'Esquadra durant la manifestació d'estudiants contra el procés de Bolonya del 18 de març i ha rebutjat les càrregues indiscriminades i les crítiques del conseller Saura a TV3. Segons el comunicat emès arran del Congrés, l'actitud del conseller és de "matar el misatge". A més, s'ha criticat el retard en l'elaboració de la llei de l'audiovisual estatal i la proposta del PSOE de "reduir la publicitat de RTVE sense augmentar la inversió pública i cedint a les pressions de les cadenes privades, que incompleixen reiteradament els deures contrets per la concessió de la llicència". JGV

RADIO

RAC1 supera per primera vegada l'audiència de Catalunya Ràdio

Durant quinze anys seguits, Catalunya Ràdio ha estat l'emissora més escoltada del Principat

Enric Borràs Abelló

Segons les dades de l'Estudi General de Mitjans (EGM) del primer trimestre de l'any, RAC1 ha superat, per primera vegada, l'audiència de Catalunya Ràdio. L'emissora del grup Godó ha tingut una audiència mitjana de 469.000 oients diaris, 15.000 més que no els que ha aconseguit l'emissora pública del Principat, que s'ha quedat amb 454.000 oients de mitjana. A més, la

SER -del grup Prisa- segueix de prop l'emissora pública, amb una audiència de 452.000 oients al dia.

Durant quinze anys seguits, Catalunya Ràdio havia estat l'emissora més escoltada al Principat. Però ara ho ha deixat de ser, com a mínim temporalment, no només per l'augment progressiu d'audiència de RAC1, sinó també pel descens sense fre del nombre d'oients de Catalunya Ràdio. L'emissora pública del Principat ha perdut 49.000 oients diaris

respecte del desembre, quan en tenia 503.000.

La desaparició d'algunes de les estrelles de Catalunya Ràdio pot ajudar a explicar la davallada d'oients de la cadena. De fet, quan va marxar Antoni Bassas, *El Matí de Catalunya Ràdio* va perdre prop de 70.000 oients en ben pocs mesos. I l'aposta per la programació de tarda d'Oleguer Sarsanedes, el director de Catalunya Ràdio, tampoc no va funcionar: *Hem de parlar* va perdre, també

en pocs mesos, un 28% de l'audiència que tenia l'emissora a les tardes quan Lluçia Ferrer s'encarregava d'aquesta franja horària.

Tot i això, el conseller de Cultura, Joan Manuel Tresserras, considera "magnífic" que RAC1 sigui líder d'audiència. Diu que "el que voldria és que aquesta emissora continués creixent i que també ho fes la pública", però el cas no és aquest: RAC1 augmenta d'audiència i Catalunya Ràdio en perd sense cap mena de fre.



FREQÜÈNCIES LLIURES I POPULARS [RÀDIO I TELEVISIÓ]

Ràdio Bronka 104.5FM Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV 103.9FM Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio Trama 91.41FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canangladajove.terrassa.net | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org | Radio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Radio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Radio Mistelera 100.8FM Dènia - La Xara www.lamistelera.org | La Tele 52UHF Gràcia (Barcelona) www.okupemlesones.org | Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

NOVETAT EDITORIAL
EL SOCIALISME DEL SEGLE XXI
Heinz Dieterich
www.eljnc.com

Associació Cultural El Raval

El Lokal

llibres, contrainformació
revistes, música,
samarretes, pedaços...

horari
matins: de dimarts a divendres de 10.30 a 14h
tardes: de dilluns a dissabte de 17 a 21h
c/ de la Cera 1 bis 08001 Barcelona
Tel: 933 290 643 Fax: 933 290 858
ellokal@pangea.org

roba urbana libreria critica
www.lacutatinvisible.org
Riego 35 baixos - 08014 BCN - 93 298 99 47

Pastisseria Santacana

Petonets
ESPECIALTAT EN PETONETS
c/ La Cort 18 43800 Vallès Telefont 977 601 468

, expressions

cultura@setmanaridirecta.info

Artistes pel decreixement fan front a la crisi



El dissabte 16 de maig tindrà lloc el Festival Siguem el Canvi que Volem. Raydibaum, Gossos, Discípulos de Otilia o La Fura dels Baus són algunes de les actuacions previstes

A la premsa, cada dia llegim titulars del tipus: "La crisi ja ha arribat al sector de la geriatria", a través dels quals ens expliquen —ara sí— que tots els àmbits estan condicionats per el sistema econòmic. Per altra banda, "Crisi" va ser el nom de la publicació finançada amb l'acció bancària protagonitzada per Enric Duran. La voluntat de difondre respostes diferents a la dels titulars depriments davant la crisi econòmica i, de retruc, a la situació d'Enric Duran, han confluït ara per invocar la creativitat de les arts escèniques i musicals i el seu poder de difusió d'idees de canvi.

Àlex Vila
cultura@setmanaridirecta.info

Amb aquesta intenció, s'organitza el Festival pel decreixement Siguem el Canvi que Volem, nom de la trobada eclèctica, polifacètica i participativa que tindrà lloc —si la pluja no ho impedeix— el dia 16 de maig al parc de l'Hostal del Fum, al municipi de Palau-solità i Plegamans (Vallès Occidental). En aquest festival, hi trobarem diferents propostes artístiques —principalment grups

del festival també cobra importància, es fa en un ambient natural —el parc natural de Gallecs— que, per les persones organitzadores, té la càrrega simbòlica de ser un espai natural que s'ha recuperat.

L'organització oberta d'un festival
L'organització del festival en si mateixa busca obrir un procés participatiu: els propis artistes han volgut utilitzar el seu poder de convocatòria per poder arribar a altra gent. Com explica Nacho Tarrés —del grup musical Gossos i promotor de la iniciativa— a la DIRECTA: "Sempre s'ha criticat la manca d'unitat dels músics per encoratjar l'activisme social. I, realment, sempre es troba a faltar una mica aquesta part. Cadascú ha de fer el que pugui des del seu àmbit, des del que sap fer. Nosaltres no som iniciadors de res, ja hi ha una sèrie de gent que està treballant des dels moviments socials i potser no tenen el ressò que es mereixen". I posa l'exemple del Col·lectiu Crisi, que és des d'on neix la idea d'aquest festival. "Nosaltres volem ser catalitzadors i difusors d'aquestes alternatives. Almenys, que la idea d'aquest canvi pugui arribar a sectors més amplis i no només a uns grups ja tancats". El festival tindrà un espai

per les entitats i es divideix en tres àrees: la zona musical (anomenada Enric Duran), la de teatre (amb el nom de la feminista Anna Bosch) i una àrea *chill-out* per totes les altres activitats. L'organització vol recuperar els costos econòmics amb els bons d'ajut obtinguts de les begudes. Pel que fa al menjar, s'ha procurat abastir a través de xarxes de cooperatives. L'organització del festival serà a càrrec de les mateixes persones que hi participen. La idea es va gestar ja fa un any i el fet de poder aparèixer a la publicació gratuïta *Podem* del Col·lectiu Crisi va servir per concretar-ho. Tarrés opina: "Vam pensar que ara és una bona oportunitat perquè, tal com està la situació, és un bon moment per obrir ments i que hi hagi una massa crítica general. Tothom que participa al festival ho fa voluntàriament. No es tracta d'anar a vendre's, sinó d'adoptar l'actitud de 'Què puc fer jo per ajudar?'. Nosaltres, el que podem fer és ajudar a arribar a més gent". En lloc de tenir un cartell preestablert, el que han fet els promotors és mobilitzar col·legues i oferir-se com a reclam per tot tipus de participacions creatives. Partint només d'un manifest comú, a través de la pàgina web siguemelcanviquevolem.net, s'ha anat elaborant un cartell per un festival que no tindrà artistes convidats, sinó que estarà fet per artistes amfitrions i difusors. Com ja hem dit, el Festival Siguem el Canvi que Volem s'ha creat d'una manera oberta i així ha de ser la seva aportació: en cas que hi hagi beneficis, es decidirà a què es destinen a través d'una assemblea.

Almenys, que la idea d'aquest canvi pugui arribar a sectors més amplis i no només a uns grups ja tancats

musicals i de teatre, però també de circ o de murals —per convertir les crisis en una oportunitat política que permeti acostar i connectar tot tipus de col·lectius antagonics a un públic ampli i divers. Al manifest que serveix de base per aquesta proposta curiosa s'esmenta la creativitat en els moments de crisi. Cal destacar que no es tracta d'un festival benèfic o de suport a una causa concreta, sinó que en aquest cas és a la inversa: els espectacles volen portar la gent a mobilitzar-se, a invertir els papers entre públic i artista. Com diu el manifest que aglutina aquesta iniciativa: "Hem buscat un espai dins la natura on nosaltres, l'equip organitzador, posem les bases, el material i la logística perquè aquells que creieu en els canvis vingueu a oferir i compartir la vostra visió". El lloc



> Qui actua?

La voluntat d'agrupar artistes de les arts escèniques en un mateix espai sense una finalitat lucrativa marca el perfil eclèctic del cartell. No hi haurà actuacions llargues, sinó mostres de l'espectacle que ofereix cada grup. Com en altres festivals, els tres escenaris funcionaran simultàniament: música, teatre i l'espai *chill-out*. La major part són propostes musicals de l'escena pop-rock catalana. Les actuacions confirmades fins ara són les següents: Pel que fa a la música, hi trobem Raydibaum (*emo-pop*), The Gruixut's (rock clàssic), Discípulos de Otilia, Teràpia de Shock, Gossos, Plouen Catximbes, Um homem só (Luís Campos), Gerard Quintana (fent poesia i música), The Little (punk-jazz), U-mà, Dept, Guillem Ramisa (hip-hop acústic), La Màquina de Turing (electrònica i vídeo en directe). Pel que fa al teatre, el festival comptarà amb un espectacle aeri de La Fura dels Baus i una proposta, sense necessitat de grua, de la companyia Udol Teatre —l'espectacle *Pilaplom*— o el teatre popular de Tranis i també una *performance* de l'Associació Cultural Pagana.


LLIBRES

Idees controvertides per repensar el socialisme

L'editorial El Jonc publica en català 'El socialisme del segle XXI', l'obra més destacada del pensador alemany Heinz Dieterich



L'autor del llibre, Heinz Dieterich, en una conferència a Cuba.

Josep Manel Busqueta
cultura@setmanaridirecta.info

L'editorial El Jonc acaba de publicar en català *El socialisme del segle XXI*, l'obra més destacada del pensador alemany Heinz Dieterich. El llibre conté un pròleg signat pel militar veneçolà Raúl Isaías Baduel. Tots dos personatges s'han caracteritzat per ser força controvertits. En el cas del militar, ha passat de ser un dels grans defensors del procés bolivarià que està vivint Veneçuela a convertir-se en un opositor. Pel que fa a Dieterich, cal recordar que es va pronunciar negativament al projecte de reforma constitucional impulsat per Hugo Chávez que pretenia aprofundir en el caràcter socialista del procés.

En aquesta obra, Dieterich aporta el seu plantejament del que ha de ser l'alternativa al capitalisme. En aquest sentit, planteja essencialment que la nova institucionalitat postcapitalista pròpia del socialisme del segle XXI ha de consistir en l'economia intensiva basada en el valor treball i l'intercanvi d'equivalents, la construcció d'un nou Estat i la democràcia entesa com a propietat d'un sistema social que és mesurable tenint en compte tres magnituds: la formal, la social i la participativa.

Recerca d'alternatives

En un moment com l'actual, marcat per la profunditat de la crisi econòmica, esdevé essencial pels diferents moviments socials i polítics transformadors poder comptar amb elements que permetin aprofundir en el debat de la recerca d'alternatives al capitalisme. En aquest sentit, la gran virtut de l'obra de Dieterich és el seu

potencial com a element d'agitació del debat. El plantejament que fa l'autor té força punts controvertits que, sense cap mena de dubte, serviran per animar, afinar i, en definitiva, enriquir la perspectiva crítica i analítica dels que s'animin a la lectura i el debat. Només la manera com titula el llibre ja es força provocadora. Amb l'ús de l'article definitiu *el* al títol, sembla que Dieterich ens vol dir que la seva proposta de socialisme del segle XXI és l'única i la genuïna.

L'obra segurament no deixarà ningú indiferent

Pel que fa a algunes de les idees de l'autor, resulta qüestionable que Dieterich pretengui la transformació del capitalisme sense afectar un dels seus pilars fonamentals: la propietat privada. També sembla molt controvertida la seva idea d'aliances amb la burgesia local de cara a construir el projecte emancipador, tal com defensa en la idea del Bloc Regional de Poder. En relació al procés cap al socialisme, sorprèn el bandejament absolut que fa dels factors subjectius i també dels processos revolucionaris per abraçar una idea totalment determinista del trànsit cap al socialisme. Una idea que explicita amb frases com "el genoma de la història està programat pel regne de la llibertat".

El plantejament de Dieterich obvia completament el conflicte social i fa del plantejament del socialisme un exercici de punta de coixí. Per finalitzar aquest repàs de



El socialisme del segle XXI

Heinz Dieterich
Editorial El Jonc, 2009

temes controvertits, cal mencionar que la idea de socialisme que defensa Dieterich al llibre està basada en el supòsit "a cadascú segons el seu treball" i, en aquest sentit, com a llindar del que és desitjable per la societat del futur, sembla un criteri absolutament superat pel plantejament distribuït de Marx en la crítica del programa de Gotha on planteja allò de "de cadascú segons les seves possibilitats a cadascú segons les seves necessitats". La llista d'elements -com a mínim discutibles- continua, però els anteriors ja són una bona mostra per garantir que l'obra segurament no deixarà ningú indiferent.


LLIBRES


Comú

Zine#1
Gener 2009

Comú és una distribuïdora alternativa ubicada a Castelló que, al marge de la seva tasca difusora de la cultura crítica, destaca per l'edició d'un acurat catàleg-fanzine que apareix de forma periòdica i que analitza diversos aspectes de l'actualitat cultural i política de la Plana. Si a l'anterior número abordaven temes relacionats amb l'espai que els és més pròxim, l'edició i la distribució alternatives, en aquesta nova publicació analitzen les aportacions de les dones en els àmbits difusos d'allò que podríem qualificar com a *escena alternativa*.

Comú entén aquesta nova aportació com un reconeixement en sintonia per la participació progressiva de dones a diferents grups musicals propers i per la configuració paral·lela de la

Xarxa Feminista de la Plana. Hi trobem aportacions de dones involucrades en grups de música com Amparo d'Humso, Anna d'Agraviats, Isa de Gargamboig o Irene de Contratempo, a més de diversos treballs sobre ciberfeminisme, un reportatge sobre les anomenades *Riot Girls* -un moviment de dones connectat en l'escena independent, punk i autogestionada dels EUA- i un text sobre l'escena *Queercore*.

La voluntat del col·lectiu editor, però, és que el *fanzine* no sigui vist com un material enfocat exclusivament a les dones involucrades en aquesta escena, sinó que pugui ser un punt de reflexió útil per totes les persones que participen dels moviments alternatius. BLANCA BALANYÀ

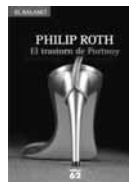

LLIBRES


Burton per Burton

Mark Salisbury (ed.)
Angle Editorial, 2009
351 pàgines

El periodista Mark Salisbury en les converses amb Tim Burton, on el director comenta la seva trajectòria film a film. Burton és un dels *outsiders* més *insider* de Hollywood, que ha pogut sobreviure algun sotrac comercial gràcies al recolzament popular del seu estil propi, de tenebrisme naïf i sentimental. En aquest

llibre, el director es mostra proper, un xic ingenu i vulnerable, com un cineasta intuïtiu (però també pragmàtic) que vol defensar creacions a les quals se sent lligat emocionalment. De lectura frenètica i força interessant, sembla molt recomanable pels aficionats a l'autor de *Big fish* o *Ed Wood*. IGNASI FRANCH


LLIBRES


El trastorn de Portnoy

Philip Roth
238 pàgines
Edicions 62, 2009

Als darreries dels anys seixanta, Philip Roth va escandalitzar amb les confessions laiques d'un jueu que comença a deixar enrere la joventut però no sap com superar el sentiment de culpa malaltís amb què es castiguen determinades eleccions vitals com l'ateïsmo, el distanciamment de les tradicions jueves, o una insadollable set de sexe. Roth

desenvolupa un personatge amb els problemes identitaris d'un jueu nord-americà, marcat per la figura materna i per una lubricitat permanent que desencadena alguns dels paràgrafs més divertits i xocants de la novel·la. La ironia amb què Portnoy retrata els costums de la seva família va comportar que s'acusés l'autor d'autoodi. I.F.

, expressions

ARTS ESCÈNIQUES

'Cultura sense sostre' a la sisena edició del FARTS

Un miler de persones s'apropen a les propostes del festival de Santa Coloma



Més d'una vintena de propostes escèniques, artístiques, de dansa i musicals sota un lema comú: un sostre per la cultura. El Festival d'Art Social de Santa Coloma de Gramenet va arrencar el divendres 24 d'abril, una sisena edició renovada i en peu de guerra per reivindicar la necessitat d'espais destinats a l'expressió i a la creació artístiques. Durant tres dies i malgrat alguna suspensió de darrera hora per la pluja, els tres espais FARTS van gaudir d'un bon públic amb l'assistència d'un miler de persones.

Estel Barbé
cultura@setmanaridirecta.info

El festival va començar fort amb la cercavila d'inauguració i la proposta teatral *Enderroc*, un muntatge conjunt entre la companyia de teatre social i de l'oprimit TRANS-formas i la Xarxa d'Enllaç amb Palestina. La temàtica: la realitat d'una família palestina als territoris ocupats. Desenvolupat en tres actes i, en definitiva, en tres reconceptualitzacions de l'espectacle, el projecte va incloure la simulació d'un *checkpoint* on l'espectador es converteix en supervivent directe dels controls rutinaris de l'exèrcit israelià.

Dissabte i diumenge, durant tot el dia, els jardins de Can Sisteré i la plaça de la Vila van esdevenir els principals nuclis de FARTS, al marge

de l'okupació paral·lela de l'IES Ramon Berenguer per part d'estudiants de secundària i de les universitats catalanes. Espectacles musicals, de dansa, d'equilibris, clown i tallers infantils es van anar relevant per acompanyar el festival en la seva voluntat de divertir i, alhora, provocar el pensament crític sobre els usos i abusos de la cultura. FARTS també va incloure d'altres perspectives culturals amb mostres com la d'Ararat, un grup armeni que va omplir de gent i de música els jardins.

Sis anys FARTS

Com una au fènix, el Festival d'Art Social no ha parat de reinventar-se des del seu naixement l'any 2003. Cada any, els col·lectius i persones organitzadores han escollit una temàtica social per centrar el punt

de mira escènic i artístic. Tot plegat, a través d'un procés assembleari i autogestionat que ha anat més enllà del festival. En aquest sentit, cal destacar la implicació de FARTS en altres projectes socioartístics i de reflexió, com l'organització de les primeres Jornades de Reflexió i Debat sobre Festivals d'Art Social i Acció Comunitària, celebrades el 30 de novembre i l'1 de desembre de 2007 a Santa Coloma. Per tant, un festival que es reinventa any rere any i que traspassa els seus espais per restar atent a les amenaces contra la cultura gratuïta i de carrer.

Els llums s'han apagat, és hora de sortir a escena. No siguis un titella, talla't els fils. Aixeca't i reivindica en llibertat. FARTS

+ INFO

www.ara-santacoloma.com

ARTS ESCÈNIQUES

El teatre com a eina per combatre les opressions

Estel Barbé
cultura@setmanaridirecta.info

El mètode del Teatre de l'Oprimit està reapareixent a Barcelona, impulsat per molts grups independents que treuen la pols a tota la teoria i la pràctica sistematitzades pel dramaturg brasiler Augusto Boal als anys 60. En aquesta ocasió, la introducció a tot aquest món i aquest llenguatge ve de la mà del col·lectiu L'Aranya Creació i es durà a la pràctica a través d'un taller intensiu, del 8 al 10 de maig, al CSO Kan Pasqual.

Durant tres dies, el taller inclourà diverses activitats relacionades amb aquesta metodologia

teatral i obrirà les portes a dues de les eines de què se serveix el Teatre de l'Oprimit per convertir l'espectador en protagonista de l'acció dramàtica: el Teatre Fòrum i el Teatre Imatge. Així, a través de jocs, tècniques i formes, les persones participants s'endinsaran en l'univers de la coneixença de realitats pròpies i col·lectives per transformar-les, tot plegat en un format on no hi ha cabuda per l'espectador i la participant passiva.

Taller de Teatre de l'Oprimit
Del 8 al 10 de maig
CSO Kan Pasqual
Les Planes - Barcelona

ARTS ESCÈNIQUES

Qüestió d'infinits



88 infinits

Creació i interpretació:
Arnau Vilardebò
Durada: 60 minuts
Teatre El Llantiol
30 d'abril i 7 de maig, 21h.
www.llantiol.com

Marta Camps
cultura@setmanaridirecta.info

Tot gira i res no s'atura. Els monòlegs d'Arnau Vilardebò continuen enganxant des del primer instant en què l'actor, creador i director comença a narrar-nos -com qui no vol la cosa- mitologies de les vuitanta-vuit constel·lacions estel·lars del cel.

Coincidint amb l'any en què l'astronomia és la protagonista, Vilardebò ha renovat l'espectacle i

s'ha llençat de cap a la piscina de la creació a través de la renovació dels monòlegs interpretats fins ara, on hi afegeix un joc visual que, si més no, resulta curiós.

L'artista escènic -conegut, també, com un dels fundadors de la Marató de l'Espectacle de Barcelona- retorna al Llantiol amb les piles carregades i amb aquella energia que sembla que mai hagi de perdre i que li ha permès, sens dubte, situar-se al capdavant del teatre alternatiu català des de la dècada dels 70.

ARTS ESCÈNIQUES

El pòquer és com la vida



La Partida

Cia. La Partida Teatre
Durada: 75 minuts
Teatre del Raval de Barcelona
Fins el 24 de maig

Marta Camps
cultura@setmanaridirecta.info

La companyia catalana independent La Partida Teatre mostra el seu primer muntatge -titulat amb el mateix nom que la companyia- al Teatre del Raval fins el 24 de maig. L'obra ve carregada de premis al seu pas per la Mostra de Teatre de Barcelona, reflex del

muntatge fresc i irònic escrit i dirigit per Óscar Sanz i interpretat per tres actors.

Una comèdia i també una reflexió còmica sobre el valor de l'amistat i d'aquelles relacions buides que es perpetuen en el temps per pura inèrcia. En definitiva, màscares en un joc de vides que no són les desitjades i partides de pòquer rutinàries al voltant d'una taula.

MÚSICA

“La democràcia, a Internet, és relativa”

Dijous Paella presenta el seu nou disc, ‘Vol. 2’, on recupera la rumba més clàssica sense artificis ni mestissatges

Dijous Paella va néixer fa sis anys en el decurs d'una ‘festassa tabernera’, comenta Marc Serrats, guitarrista i un dels compositors del grup. Ara, amb més de 150 ‘bolos’ a l'esquena, acaben d'editar el seu segon treball –‘Vol.2’ (Propaganda 2009)– i aquesta vocació obertament festiva i desenfadada continua vestint els acords d'aquests ‘rumberos impenitents’. Amb ‘Vol. 2’, el grup deixa enrere una primera etapa més eclèctica i ens regala dotze temes d'una rumba catalana clàssica i sense complexos, hereva declarada del so gracienc i elegant d'Antonio González ‘El Pescadilla’. Els podreu escoltar dijous 30 de maig a la sala Apolo2.



Joan-Andreu Moll
expressions@setmanaridirecta.info

Aquest segon disc ha trigat un temps i arriba amb canvis...

Marc Serrats: La veritat és que el primer disc va funcionar molt bé, tant que ens vam veure obligats a fer una parada per prendre aire. Els canvis en la formació responen a una adaptació del grup als diferents projectes dels seus components.

Rumba clàssica versus mestissatge i paxtanga, oi?

MS: Ens agrada com sona la rumba, el seu caràcter mediterrani. No volíem renunciar-hi. Volíem ser capaços de fer un disc plenament *rumbero* en uns temps en què el mestissatge i l'eclècticisme acaparen bona part de l'escena musical. Per això mirem de reinventar un passat que la rumba no té, tot rescatant el seu so antic des del present. Així, introduïm el *cajón* –que tot just va arribar a la península de la mà d'en Benavent a mitjans dels vuitanta–, un element nou però que encaixa perfectament en la tradició dels instruments de fusta (guitarres, mandoles...) tan típics de mars petits com el Mediterrani.

De què parlu als vostres temes?

MS: Fem cançons costumistes amb crítica social. No es tracta, però, d'una postura obertament ideològica, sinó vital, del dia a dia. Defensem com ens agradaria que fos el món, parlem del respecte en l'amor, en el sexe i les opcions de cadascú. És cert

que aquesta línia no encaixa del tot amb la tradició *rumbera*... els gitanos diuen que els païosensem massa en els continguts de les lletres.

La cançó “Volem pa amb oli”, inclou al tema “No em deixis”, també és una reivindicació?

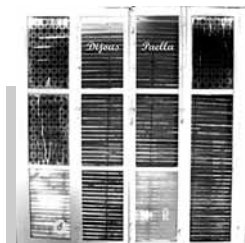
MS: La rumba –i altres músiques populars com la cumbia o la jota– acostuma a introduir elements populars, refranys i frases fetes. Són recursos molt rítmics i musicals. Reutilitzar el “Volem pa amb oli” o el “Joan Petit” respon a aquesta lògica universal, no cal donar-hi més voltes.

Feu una versió del cantant llatí Diego Torres, com va sorgir la idea?

MS: “Sueños” és un tema immens. Per què no fer-lo en català? Els anglosaxons tota la vida han fet cançons en espanyol i ningú no se n'estranya. Hi ha una tendència a pensar que hi ha llengües més universals que d'altres. Nosaltres no ens ho creiem i per això apostem pel català a l'hora d'expressar-nos. Ens agrada poder parlar amb tranquil·litat dels nostres poetes i carrers, del nostre dia a dia i, també, fer versions del que ens vingui de gust. També versionem “En aquest bar”, una cançó del primer grup de Quimi Portet, Kul de Mandril.

Heu passat de l'autoedició a la coproducció amb Propaganda pel Fet.

MS: Fins ara ens havíem autogestionat. Amb els diners dels *bolos*, vam gravar el primer disc, vam fer samar-



Dijous Paella

Vol. 2
Propaganda pel Fet!, 2009

retes, vam obrir un web... Va anar prou bé, la gent es podia descarregar les cançons de franc i, quan arribaves a qualsevol concert, ja t'havien escoltat i et coneixien. Treballar amb un segell no et dona aquest marge, però obre la possibilitat d'arribar a més gent.

La xarxa per si sola no funciona?

MS: La lluita és fer-se visible. A l'emula, no trobaràs ningú que pengi les cançons d'en Grau Carol –un imprescindible oblidat–, però trobaràs tota la discografia de la Concha Velasco o del Bruce Springsteen. La democràcia, a Internet, és relativa. És com el *Telenotícies*, trobes allò que ja té un lloc destacat al mercat.

MÚSICA

Concerts contra la crisi i de suport als presos

Recitals de Kop a Bordils i a Cornellà de Llobregat

Redacció
cultura@setmanaridirecta.info

Hi ha hagut poques ocasions per veure els Kop als Països Catalans des que la banda de Celrà va anunciar el seu retorn als escenaris amb el seu cantant Juanra al capdavant. La setmana que ve, però, hi ha dues oportunitats que cal no deixar escapar, amb dues dates consecutives i per dues bones causes: el 8 de maig a Bordils (Gironès) contra la crisi i el 9 de maig a Cornellà de Llobregat en suport als presos polítics.

El concert de Bordils l'organitza l'assemblea d'Endavant de Girona i el Casal Popular La Pioixa d'aquesta localitat i se celebrarà al Pavelló Nou del poble. El concert començarà a les deu de la nit i, a més de Kop, comptarà amb les actuacions de Berri Txarrak i At Versaris: un bon cartell per un concert que està emmarcat dins la campanya Capitalisme és crisi, que neix amb la voluntat de donar respostes per entendre l'actual crisi econòmica i apuntar alternatives que permetin avançar cap a la superació del sistema capitalista i les seves crisis.

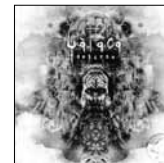
L'endemà, Kop compartirà escenari amb la veterana banda de punk-oi Opció K-95 i Igitai al centre social okupat Laforsa de Cornellà de Llobregat, amb capacitat per 2.000 persones. El concert està organitzat



per Rescat i els beneficis aniran destinats a sufragar les despeses de l'activitat del col·lectiu de suport als presos polítics catalans.

Per tornar a veure els Kop als Països Catalans haurem d'esperar fins als dies 5 i 6 de juny, quan actuaran consecutivament a Roda de Ter (Osona) i Orpesa (Plana Alta).

MÚSICA



Gàtaca

Deliris (Picap)
Metal

Després d'un debut esperançador, *El show de la foscor* (Picap, 2005), hem hagut d'esperar gairebé quatre anys per tornar a gaudir d'un nou disc de Gàtaca. La banda d'Ontinyent, representants de l'onada més metàl·lica del rock a les comarques del sud, ha depurat, perfeccionat i endurit el seu so en dotze temes on, a base de distorsió i potència

rítmica, configuren una atmosfera densa i angoixant. Destaquen peces com “Eclòsio”, “Criatures” o “Boris Karloff”. En altres peces, com “Cançó de bressol”, fan un ús més descarat de la melodia. A la seva maleta de referències hi trobem Korn, Habeas Corpus, Slipknot, Hamlet i altres practicants de la religió del metall.
ROGER PALÀ

PUBLICITAT

30 ABRIL 09

DIAGONAL CAMBIA

BUSCA TU PUNTO DE VENTA
WWW.DIAGONALPERIODICO.NET

4 AÑOS SIN JEFES, 4 AÑOS SIN DIRECTORES, 4 AÑOS SIN PUBLICIDAD DE GRANDES EMPRESAS, 4 AÑOS SIN GRUPOS POLÍTICOS O ECONÓMICOS DETRÁS

, expressions

MÚSICA

"Jo estic subscript a la DIRECTA"

El Nota, que ha posat música i lletra al vídeo promocional del setmanari, El Belda i el conjunt Badabadoc i el PD El Capità al tercer aniversari de la DIRECTA



ROSER ORTIZ



Imatges del concert dels tres anys de la Directa. A dalt, El Nota, a baix Carles Belda.

Redacció
cultura@setmanaridirecta.info

Més de 200 persones van celebrar el tercer aniversari del setmanari DIRECTA, el dissabte 25 d'abril al centre cultural La Farinera del Clot, amb un concert integrat dins el cicle Expressió Directa, que arriba al seu final el proper 30 de maig amb l'actuació d'At Versaris i Asstrio. El hip-hop del Nota de Cornellà i l'ska, reggae i rocksteady del Belda i el conjunt Badabadoc van regalar al públic prop de dues hores i mitja de música, rellevades per la sessió de rumba i ritmes tropicals del PD El Capità, que va punxar per segon any consecutiu a la festa d'aniversari de la DIRECTA.

El caliu i la desimboltura del Nota dalt l'escenari van fer entrar en calent un públic recent aterrat a La Farinera. El Xavi i el Pau a les veus i el Bel als plats van descarregar una

bona dosi de rimes de la maqueta *Volum II* -amb la qual van guanyar el Sona 9- com les del clàssic "Resistència", però també van rapejar temes com "The tranquis" i "Perra vida", del disc que estan preparant. Durant el concert, es va projectar el vídeo promocional del setmanari *Jo també estic subscript a la Directa*, que compta amb la música i la lletra que el mateix Nota ha elaborat expressament per l'ocasió. També es van poder veure imatges, fotografies, il·lustracions i portades publicades durant aquests tres anys de vida.

Del hip-hop de Cornellà a la festa major del Belda i el conjunt Badabadoc, una banda que va provocar una eufòria col·lectiva amb una traca de versions, que esclatava amb "Al vent" de Raimon i "El vol de l'home ocell" de Sangtraït. No van faltar "L'Empordà" dels Sopa de Cabra, "Aquesta nit", de la formació Dr. Calypso, el "Boig per tu" de Sau o "Sarri Sarri" de

Kortatu, una de les versions noves que s'inclourà a la recopilació *Per jamaicanes*. Un punt culminant de l'actuació va ser quan l'acordionista Carles Belda va convidar el públic a pujar a l'escenari per seguir un garrotin, que va comptar amb uns versos dedicats a la DIRECTA en boca del Titot, cantant d'Aramateix i Mesclat. "El Virolai" -també conegut com a "Rosa d'abril" i que va ser corejat a la sala- va acomiadar el concert cap a dos quarts de dues.

Però la celebració del tercer aniversari no es va donar per finalitzada. El PD El Capità va aconseguir un gran poder de convocatòria al bar del Brot, on va descarregar una varietat extensa de ritmes tropicals entre malucs atapeïts. Una versió pròpia de "La Internacional" -que tan sols havia punxat dues vegades anteriorment- va sorprendre el públic, que no es va rendir fins a altes hores de la matinada.

EL REBOST

Plantes medicinals i embaràs



Alba Barbé Serra
rebost@setmanaridirecta.info

El moment de l'embaràs, el part i el postpart és un dels instants de més importància pel manteniment de l'equilibri corporal. Tonificar els músculs uterins i cobrir les exigències de vitamines i minerals essencials que demana el cos, com el calci i el ferro, es pot aconseguir amb l'ús de plantes que afavoreixen aquests processos i que, al mateix temps, actuen sobre el nostre sistema nerviós. No oblidem que una dieta equilibrada sempre resulta imprescindible.

PER UNA BONA MINERALITZACIÓ
Te de fulles de gerdó
(*Rubus idaeus*)

Recomanable durant tot l'embaràs. Bona font de ferro, tonifica i relaxa els músculs uterins. Protegeix de l'avortament i prevé infeccions i enrampades. A més, ajuda a estimular les contraccions i dilatacions durant el part i prevé el sagnat excessiu.

Ortiga (*Urtica dioica*)

És una mineralitzant excel·lent, molt rica en calci i vitamines. Tònic general de l'organisme.

En tots dos casos, podem prendre una tassa de les fulles en infusió 2 o 3 cops al dia (250 ml. amb una culleradeta de planta, 5 o 10g).

Alfals (*Medicago sativa*)

Té un alt contingut en calci, magnesi i potassi. Sedant del sistema nerviós.

Coriandre (*Coriandrum sativum*)

Si es menja cru a les amanides, és diürètic. Alleuja les inflamacions de l'intestí i té molt de ferro. Altres plantes i aliments presents a la nostra cuina i que poden afavorir un bon equilibri durant l'embaràs són l'aloè vera, la carbassa, la xocolata i el coco i la seva aigua. La ingestió de verdura i fruita fresca crua ens assegura una bona aportació d'àcid fòlic.

PER EVITAR LA TENDÈNCIA AL VÒMIT...

Tarongina (*Melissa officinalis*)

Alleugereix les digestions i suavitza les nàusees.

Repalssa o arrel de Bardana (*Arctium lappa*)

Calma les enrampades -ocasionades per una manca de potassi-, evita la retenció de líquids i protegeix el nadó de la icterícia -doloració groguenca de la pell causada per l'acumulació de bilirubina.

Menta (*Mentha sativa*)

És recomanable després del primer trimestre per les nàusees i la mala digestió. També serveix com a reforçant corporal.

Totes aquestes plantes es poden prendre en forma d'infusió o microdosi.

Ull amb alguns condiments...

No oblidem que els principis actius de les plantes, tot i ser d'origen natural, poden arribar a ser molt potents. Moltes de les espècies que utilitzem com a condiments poden ser perilloses en grans quantitats si es prenen verdes, seques o, especialment, en olis essencials. En cas de dubte, consulteu alguna persona especialitzada. Alguns d'aquests condiments i espècies que trobem a tot arreu són:

Orenga (*Origanum vulgare*)
Romaní (*Rosmarinus officinalis*)
Sàlvia (*Salvia officinalis*)
Espígol (*Lavandula latifolia*)
Hisop (*Hyssopus officinalis*)
Rosella (*Papaver rhoeas*)

I d'altres que són molt tòxiques i abortives...
Angèlica (*Angelica archangelica*)

Vesc (*Viscum album*)
Eucaliptus (*Eucalyptus globulus*)
Gingebre (*Juniperus communis*)
Julivert (*Petroselinum crispum*)
Milfulles (*Achillea millefolium*)
Te bord (*Pazote chenopodium ambrosioides*)
Estafiate (*Estafiateartemisa mexicana*)
Absenta o Donzell mascle (*Artemisa absinthium*)
Vinca (*Vinca major*)
Sesam (*Sesamum indicum*)
Ginesta (*Spartium junceum*)
Ginestell (*Sarothamnus scoparius*)
Nou vòmica (*Strychnos nuxvomica*)
Ruda (*Ruta graveolens* o *Ruta angustifolia*)

Per la seva riquesa en serotonina -principi abortiu-, cal no abusar de fruites com la pinya, la pruna o els dàtils.

Recomanem

CARPA - MENJADOR SOLIDARI
FESTA MAJOR CELRÀ 1, 2 I 3 DE MAIG 2009

DIVENDRES 1
 PLAT DEL DIA: Llim, panses, prunes, pinyons i bolets
 Menú infantil i opció vegetariana
 23:30h: Actuació d'en Miquel del Roig

DISSABTE 2
 PLAT DEL DIA: Cues de rap a l'ametlla amb patates
 Menú infantil i opció vegetariana
 18:30h: Davant la carpa
 Actuació de la Colla Bastonera de Sant Celoni
 23:30h: Dj Ivanote

DIUMENGE 3
 PLAT DEL DIA: Arròs negre / Menú infantil i opció vegetariana
 13:30h: Davant la carpa: Actuació de tala i destrala a càrrec de l'Associació Catalana de Talladors d'Arbres
 19:30h: Barrera al Centre Cívic, al pati de les piscines

La carpa estarà oberta els dies 1, 2 i 3 de maig, des de les 17h del matí, fins a després de sopar. Per menjar a part del plat del dia, hi haurà tapes, plats típics, pinxos, carn a la brasa i amanides.

La lluita comença a la taula!

CELRÀ
 1, 2 i 3 de maig
CARPA-MENJADOR SOLIDARI.
FESTA MAJOR DE CELRÀ
 A partir de les 11h.
 Darrera el Centre Cívic, al pati de les piscines.

Divendres 1. Plat del dia: llim, panses, prunes, pinyons i bolets. Menú infantil i opció vegetariana. 23:30h. Actuació de Miquel del Roig.
 Dissabte 2. Plat del dia: cues de rap a l'ametlla amb patates. Menú infantil i opció vegetariana. 18:30h. Davant la carpa: Actuació de la Colla Bastonera de Sant Celoni. 23:30h. Dj Ivanote.
 Diumenge 3. Plat del dia: arròs negre. Menú infantil i opció vegetariana. 13h. Davant la carpa: Actuació de tala i destrala a càrrec de l'Associació Catalana de Talladors d'Arbres. A part del plat del dia, hi haurà tapes, plats típics, pinxos, carn a la brasa i amanides. La lluita comença a la taula!

Organitza: cuiners i cuineres solidàries i Acció cultural

Què són les cooperatives de treball?

Alternatives solidàries i autogestionades a l'economia de la precarietat

Dijous 30 d'abril
 19h al Centre Social de Sants
 com a Diàleg 30

sants COOPERATIU
 Projecte Barri Cooperatiu

Barri Cooperatiu és un projecte impulsat per la Colla Solidària la Fabrika de Sueños de Tàrragona, per tal de donar de veure la manera de organitzar-se a partir d'una iniciativa col·lectiva i autogestionada que respongui a les necessitats dels treballadors i treballadores de un sector econòmic.
 + informació a www.barricoop.org

BARCELONA
 30 d'abril
PRESENTACIÓ DEL PROJECTE BARRI COOPERATIU

19h. Centre Social de Sants. C. Olzinelles, 30.

Arts Visuals · Divulgació · Arts Escèniques · Música

BARCELONA

Dijous 30 d'abril
TranZmariKaBolloPutà Festa!
 23:30h. C. Cristobal de Moura, 198. Poble Nou. Metro L4 Besòs Mar. Bo d'ajut: 5 euros. Organitza: FAGC

Debat: Atur i precarietat. Com ens enfrontem a la crisi?
 19:30h. Espai Jove de Gràcia. C. Gran de Gràcia, 190-192. Hi intervindran: Josep Bel del sindicat Co-Bas i Josep Garganté, membre de la CGT i del Comitè de Conveni de TMB.
 Organitza: Plataforma Gràcia en crisi.

Concert de rumba catalana
 23h. Ateneu Popular de Vallcarca. Av. Vallcarca, 65. Amb l'actuació de La banda del panda.
 Organitza: Ateneu Popular de Vallcarca.

Divendres 1 de maig
Concert de rumba catalana
 22:30h. Ateneu Popular de Vallcarca. Av. Vallcarca, 65. Amb l'actua-

ció de: El niño del parche, El muleta i su Obra social.
 Organitza: APV

FESTIVAL BUISBERO DEL PUNT DE L'1 DE MAIG
A L'ATENEU POPULAR DE VALLCARCA

Dijous 30 d'abril

ENTRADA GRATUITA · SOPAR + ESPECTACLE

EL NIÑO DEL PARCHÉ, EL MULETA Y SU OBRA SOCIAL

TAPAS A PARTIR DE LES 20H. A POCOS POPULARS. FINXES DES DE 10H A LES 22:30H. AV. VALLCARCA, 65. MIÉRCOLES 1.1.5. VALLCARCA

Dissabte 2 de maig
Festa Cabaret per l'autogestió
 21:30-2h. CSOA La Revoltosa. C. Rogent 82. Metro L1 i L2 Clot, L5 Camp de l'Arpa. 21:30h. Bingo solidari. 23:30h. Actuacions: Humanimal (cantautors), Memento Mori (dansa + música), Nila (dansa oriental), Grup de dansa de La Revoltosa. oih. Concurs de *Chistes Malos*.

Festa de recolzament al CSOA La Fabrika de Sueños
 18-2h. Can Vies. Jocs Florals, 40-42. Festa solidària per recolzar el procés judicial emprès contra el CSOA andalús La Fabrika de Sueños. 18h. Cantautors llibertaris. 21h. Sopador vegà. 22h. Concerts de hip-hop combatiu amb: Mentengueria (Madrid), Rapapalvo (Manresa) + espectacle i musiqueta.

BREDA

Dissabte 2 de maig
Mercat d'intercanvi
 De 10 a 20h. Davant del poliesportiu. Deixa els diners a casa, aquí no et faran falta. Porta tot allò que ja no necessites i emporta't les coses *noves* que realment necessites. Vine a passejar, a mirar, a informar-te... I qui sap, potser trobes alguna cosa interessant.
 Organitza: Joves Breda i rodalies

CORNELLÀ DE LLOBREGAT

Dijous 30 d'abril
Kafeta i presentació del llibre La Semana Trágica: Barcelona en

llamas, la revuelta popular y la Escuela Moderna, amb l'autora Dolors Marin.
 19h. CSO La Bankarrota. Rubió i Ors, 103.

FOLGUEROLES

Dijous 30 d'abril i Divendres 1
24 hores de futbol sala contra el racisme i la xenofòbia
 Tot el dia. Pavelló de Folgueroles. Primer campionat de futbol sala contra el racisme, amb partits de costellada i dinar de germanor. 10 euros.
 Organitza: Assemblea de Joves de Folgueroles

SANT ADRIÀ DE BESÒS

Dijous 30 d'abril
Dansa-performance: Agnès
 21h. Espai d'Assajos i Residències Adriàntic. Via Trajana, 11.
 Organitza: Antic Teatre

LA SELVA DEL CAMP

Divendres 1 de maig
Diada del Primer de Maig
 23h. Sala Torn de Nit. Concert amb els grups El Son de la Chana

(fusió i reggae, Tarragona), Apelo (punk i ska, Tarragona), Cor Fort (punk i hardcore, Penedès) i THC Reggae Soundsystem (Tarragona). Entrada: 1 euro.
 Organitza: Assemblea de Joves de la Selva del Camp

VIC

Divendres 1 de maig
Festa al CSOA La Torratxa de Vic
 18h. C. Ramon d'Arrabal Vinyals. Festa de recolzament al procés judicial contra la Fabrika de Sueños de Granada. Cantautors llibertaris. 21h. Sopar popular. 23h. Concert amb Antiherois (drum'n'bas guateke), Assabé (música balcànica electrònica) i DJ Villy Perri vs Babilon Bastard (Reagge i drum'n'bas)

Diada del Primer de Maig
 23h. Sala Torn de Nit. Concert amb els grups El Son de la Chana

Sortim de casa

BARCELONA
 Dijous 30 d'abril
CONCENTRACIÓ PER LA LLIBERTAT D'AMADEU CASELLAS
 10h. DGSP. C. Aragó, 331.

ACCIÓ COL·LECTIVA DE BOICOT A LA BANCA

18h. Plaça Catalunya, davant de La Caixa. Organitza: Col·lectiu Crisi
 Més informació: <http://www.17-s.info/formulari-participar-la-vagadusuaris-i-usuaris-de>

Dilluns 4 de maig NO CALLEM!! CONCENTRACIÓ SOROLLOSA

19:30h. A la Model
 Per rebutjar l'empresonament del company d'Esplugues oposat al pla Caufec i insubmissió a les penes multa. Més info i seguiment a: alespenespunyalades.blogspot.com

MANRESA Dijous 30 de maig MANIFESTACIÓ

18:30h. A la Ben Plantada. Bloc al marge dels partits i els sindicats grocs.

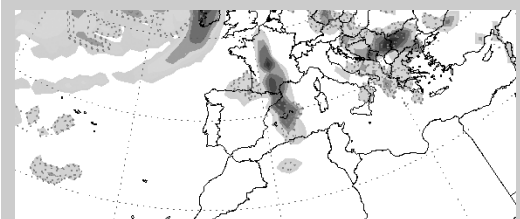
MANIFESTACIÓ 'QUE LA CRISI LA PAGUIN ELS RICS'

19h. Plaça 11 de Setembre. Convoquen: AJM, CUP, IAC, Mautlets, SEPC

SABADELL Dijous 30 d'abril CONCENTRACIÓ 'COORDINEM LES LLUITES AL VALLÈS'

19:30h. Plaça de l'Ajuntament
 Organitza: Coordinadora de treballadors/es en lluita del Vallès

El temps que ha fet... i que farà



Les temperatures definitivament s'enfilen. Ja no tornarem a utilitzar l'abric, excepte a les comarques del Pirineu durant les primeres hores del matí. Durant el cap de setmana ja es començarà a intuir la proximitat de l'estiu. La matinada de

divendres una línia de tempestes (foto) provocarà força llamps i trons acompanyats de ruixats curts però intensos. Després tornarà el sol. El cap de setmana ens regalarà un esclat primaveral de llum solar i forta eclòsió de la flora i la fauna.

LA INDIRECTA

. L'ENTREVISTA

Phumi Mtetwa DIRECTORA DEL PROJECTE D'IGUALTAT DE GAIS I LESBIANES DE SUD-ÀFRICA

“Amb l'apartheid, la comunitat gai-lèsbica era més visible i estava més acceptada”

Aquests dies, Sud-àfrica recorda el primer aniversari de la mort d'Eudy Simelane, estrella de la selecció de futbol, brutalment violada i apunyalada pel fet de ser lesbiana. En un creixent clima d'homofòbia, la comunitat homosexual del país fa uns anys que pateix agressions, assassinats i les anomenades violacions 'correctives', mitjançant les quals bandes de joves dels 'townships' pretenen 'curar' a les lesbianes de la seva 'anomalia'. Amb poc més de 30 anys a l'esquena, Phumi Mtetwa en porta quasi vint de militància pels drets de les dones i les lesbianes i és una de les veus més brillants d'aquest moviment.

Guillem Sánchez i Barrull
entrevista@setmanaridirecta.info

El cas Eudy Simelane ha tingut molta repercussió perquè era un personatge públic. En certa manera, això ha facilitat la vostra feina de denúncia?

És clar, el procés judicial per l'assassinat d'Eudy Simelane és el més ràpid que hem vist mai. Òbviament, en part és per la repercussió mediàtica, però també per la mobilització i la pressió política que hem dut a terme. L'ANC (Congrés Nacional Africà, el partit governant, en les sigles angleses) s'ha pres el cas molt seriosament. S'ha demostrat que és important treballar en altres vies, a més de la judicial.

Però aquest cas s'emmarca dins una veritable onada de violacions i assassinats de lesbianes.

Sí, especialment des de principis de segle, quan vam començar a denunciar que s'estava produint un canvi i que hi havia més violència, sobretot contra les dones, que a més no volien denunciar, cosa que ho complicava tot. En el cas de les lesbianes encara és pitjor perquè és molt tabú i tenen por de patir l'estigma que significa ser asenyalades com a tals.

Quina resposta tenen les vostres denúncies?

A partir de l'any 2007 comencen a tenir ressò mediàtic quan, arran de l'assassinat de lesbianes, els grans mitjans acusen el govern de no actuar. Però, tot i això, en molts casos la investigació no s'inicia o, si ho fa, no arriba enlloc. De totes les morts que hi ha hagut (31 des de l'any 1998), només hi ha dos exemples en els quals la policia realment ha investigat i hi ha hagut sentència. El cas d'una noia -del qual recentment s'ha fet el judici a Ciutat del Cap- i el d'Eudy Simelane.



HELENA OLCINA AMIGÓ

Però, a banda del vessant policial, també hi ha el social. És fàcil sentir gent que justifica que s'ha de violar les lesbianes per 'curar-les'.

Aquest és un aspecte sobre el qual hem de reflexionar amb profunditat per poder entendre el nucli del problema. La majoria d'atacs són molt joves, adolescents de la primera generació postapartheid. Sembla que la nostra democràcia ha tingut un gran èxit de reforma: reformar les lleis, crear institucions democràtiques, etc. però no ha transformat la societat i, ara, al nostre país pots veure lleis perfectes sobre el paper que no impedeixen que la gent sigui assassinada als carrers. Aquest és el problema. Hem d'entendre el perquè d'aquesta violència contra les dones, particularment lesbianes negres, als townships.

“Sense canviar la base socioeconòmica no es pot canviar la forma de relacionar-se”

Perquè, paradoxalment, l'homosexualitat estava més acceptada als 80. Sí, llavors hi havia una comunitat gai-lèsbica visible i vibrant a la majoria dels grans townships del país, molt acceptada a les comunitats. Aquí, a Johannesburg, es va crear el moviment per les llibertats sexuals més fort i creatiu que hi ha hagut mai a Sud-àfrica. No és casual que tinguem les lleis que

tenim. Però aquesta situació es va traïent a partir de la caiguda de l'apartheid. Ara, si et visibilitzes com a lesbiana passes a ser un objectiu. El problema no és tant amb qui dorms, sinó el fet de transgredir públicament la moral dominant.

Com expliqueu aquest pas enrere?

Un cop fet l'esforç de la lluita contra l'apartheid, la qualitat de vida als townships no ha canviat massa. Patixen molta pobresa, atur, drogues, alcoholisme... I això ha permès l'expansió del fonamentalisme, el tribalisme, el tradicionalisme. Tot ha contribuït a aquest clima de violència, no sols d'homofòbia. Cal recordar els atacs xenòfobs de l'any passat.

Com treballa per revertir aquesta situació?

El nostre moviment té una història llarga i exitosa a l'hora de reformar lleis i aconseguir drets legals, però ens hem adonat que necessitàvem una major inserció social per defensar aquests drets. A partir del novembre de 2007, en una trobada nacional de moviments socials, vam començar una feina de construir organitzacions locals i consells de barri, formar activistes, crear centres comunitaris. Construir el moviment social que necessita Sud-àfrica. Els moviments socials antiapartheid es van enfonsar i cal reconstruir-los de nou a partir de noves lluites com la campanya pel tractament amb antiretrovirals o el fòrum antiprivatització. Cal desenvolupar una agenda política forta que pugui capgirar la degradació social actual. Sense canviar la base socioeconòmica serà molt difícil canviar la forma de relacionar-se que té la comunitat. En el nostre cas, formem joves militants lesbianes que treballen per

la diversitat sexual als seus barris. Volem recuperar l'esperit dels 80.

Com analitzeu els comentaris homòfobs habituals dels dirigents polítics, religiosos o tradicionals?

Qualsevol discurs que afavoreixi la criminalització, l'estigmatització o l'exclusió cap a qualsevol grup vulnerable contribueix als crims de l'odi. La gent pot no estar d'acord amb certes actituds, però no pot perdre el respecte. Aquesta és la diferència entre la llibertat d'expressió i l'expressió de l'odi.

Jacob Zuma, recentment escollit president del país, és un dels que ha fet declaracions homòfobes. Perillen els drets conquerits?

Sobre això hi ha dues coses prèvies. Una és que, si històricament l'ANC ha recolzat les reivindicacions de gais i lesbianes ha estat perquè ho hem posat a la seva agenda política. La segona és que molta gent de l'ANC és homòfoba, però ha actuat d'acord amb la disciplina del partit i ha votat lleis com la del matrimoni gai fins i tot en contra de les seves opinions. Si haguessin votat segons els seus sentiments, segurament ho haurien fet en contra. Naturalment, hi ha el perill que l'ANC canviï la seva política. Llavors tot estaria en perill: el matrimoni, l'adopció, els beneficis per la parella, etc. La persona que presideix l'ANC ha fet comentaris infortunats contra gais i lesbianes. El problema no és tant que l'ANC estigui canviant, sinó que sembla que aquest líder no és responsable a l'hora de parlar i, a més, té molts seguidors, molta gent jove sense criteri. I, encara que després es retracti, això és una formalitat que no repara el mal fet. Per mi, el problema és fins a quin punt podem tenir un president tant irresponsable.

. LA COLUMNA

Canviaries?

Jordi Martí Font
opinio@setmanaridirecta.info

Colles no somrients de revolucionaris dogmàtics caminen pas a pas cap al precipici que separa el pla horitzontal per on s'ajunten i sumen els passos del pla vertical per on es baixa, en descens lliure i sense frens, cap al pou de la llangonissa adulterada. Ferventment fermentats i sense dubtes al cap, saben que la piconadora de la història és la seva destinació i caminen fermes i decidits vers ella. El seu camí és clar perquè els llibres -el llibre- l'ha assenyalat com a bo i les ordres l'han batejat com a l'únic possible. No hi ha espai per al dubte ni per al canvi. No està contemplat ni està escrit en cap de les múltiples pàgines escaients, en cap dels manaments esdevinguts ideologia.

“Canviaries? Si sabessis que l'amor pot trencar el teu cor quan estàs tan afonat que ja no pots ni caure...”

Traïdors! Traïdora! Tenen paraules per a qui admet canvis en la línia decidida pel partit, o pel sindicat, o pel grup d'afinitat. En tenen molts de noms: revisionistes, esquerranistes, traïdors... (i tots em fan riure. I tenen també amenaces de més llibres i de vells posats: no has llegit *La malaltia infantil de l'esquerranisme en el comunisme?* Deixaràs de fer mala cara i posat greu quan parlis de política i de revolució? Admetràs la possibilitat de pensar diferent al que deia el llibre fa més de 100 anys? Tu també ets un traïdor!... I el món, per sort, s'omple de traïcions fetes al voltant de dogmes que com tots els dogmes ajuden a fer més ximplers encara els individus que els mantenen i se'ls creuen.

El món, per sort, s'omple de traïcions fetes al voltant de dogmes

Sona insistent quan te la trobes. I el *Change* de Tracy Chapman diu que diu que “Si sabessis que estaries sol, sabent què és correcte i què incorrecte, canviaries? Si sabessis que trobaries una veritat que porta un dolor que no pot ser calmat, canviaries?”

Mentre tot canvia al nostre voltant, aferrar-se a ser fixament igual com ells havien previst és com pensar que l'aigua del mar sempre es manté quieta per no traïr els quadres dels pintors que l'han pintat o que els paisatges són sempre el mateix paisatge. O, encara pitjor, que tots els ulls que beses i tots els llavis que mires són els mateixos llavis i els mateixos ulls que tots els altres han besat i mirat abans. Una immensa complexitat pròpia d'essers gèlids que només saben copiar i enganxar. Com els perfectes imbècils que no admeten canvis.